

15. STUDIJA

NEPRIJATELJI I PROTIVNICI NOVOG STVORENJA

„Stari Čovjek” – Svijet Kao Neprijatelj Novog Stvorenja – Veliki Protivnik – On je bio Lažac i Ubojica od Početka – Sotonini Suradnici u Zlu – Legije Demona – Kako je Sotonina Prva Laž Ovjekovječena – Kršćanska Znanost i Teozofija – „Jer nije nam se boriti [samo] protiv krvi i mesa” – Služba Zla – Napadi Protivnika – „Molitva Vjere Spasit će Bolesnog” – „Ako Sotona Istjeruje Sotonu” Njegovo Kraljevstvo Pada – Ljubi Pravednost – Mrzi Bezakonje – Marko 16:9-20 – Nominalna Crkva Kao Protivnik Novog Stvorenja – Božja Bojna Oprema.

GLAVNI među neprijateljima Novog Stvorenja je „stari čovjek” – stara volja. Izbjegnimo tako često napravljenu pogrešku u odnosu na ovu temu. Ne mislimo da Novo Stvorenje ima dva uma, dvije volje. „Njegov je um podvojen, nestalan je u svemu što radi,” nezadovoljavajući za sebe i neprihvatljiv za Gospodina. Novo Stvorenje nije podvojeno. OnO ima samo jedan um, jedan duh, jednu namjeru, jednu volju; a to je nova volja, Kristov Duh, sveti Duh. Umjesto da je djelomično prihvatio Kristov um i djelomično zadržao vlastitu volju, učinio je potpuno posvećenje svoje stare volje Gospodinu, i ta je stara volja nakon toga bila mrtva, i stavljena u stranu što se tiče kontrole nad njegovim poslovima. Tako je bio prihvaćen kao član Kristova tijela – da nema vlastitu volju, već da dopusti volji Glave da ga kontrolira. Stoga je postao Novo Stvorenje u Kristu Isusu i otkrio da je ono „staro prošlo, gle, sve je novo nastalo.” Oni koji se nisu tako predali nisu postali članovi *Ekklesije*, Kristova tijela, premda mogu biti

članovi „kućanstva vjere,” iz kojeg potječu svi članovi „tijela”, „izabrani.”

Ali iako se tako temeljito i zauvijek odreklo od stare volje i proglasilo ju mrtvom (od strane Gospodina i svih koji stvari gledaju s njegova stajališta), i dok se i tijelo računalo kao mrtvo, što se tiče grijeha, ali živo prema Bogu, oživljeno obećanjima i stavljeno pod nadzor nove volje (Rim 6:11; 8:11), ipak ova smrt tijela i njegove volje i ovo uskrsnuće tijela kao sluge nove volje, da služi Gospodinu, Istini, pod Zlatnim Pravilom, samo su *uračunate stvari*. „Mrtve” i „žive” uvjete treba kontinuirano održavati suprotstavljanjem *nove volje* bilo kojem životu ili aktivnosti *stare volje* i njezinom utjecaju na tijelo. Ako nova volja postane ravnodušna i ne uspije kontinuirano koristiti smrtno tijelo kao svog slugu u uzvišenijim i duhovnim stvarima, tijelo će se vrlo brzo reafirmirati i imati vlastite pokrete i želje, suprotstavljene novom umu, suprotstavljene interesima Novog Stvorenja. Stoga potonji mora stalno biti na oprezu zbog ustajanja i, kako to Apostol izražava, mora držati mrtvom, staru volju sa njenim sklonostima i njenim željama – mora neprestano umrtvljavati ili ubijati ambicije i želje tijela. Apostol to objašnjava, govoreći za sebe, „Nego obuzdavam svoje tijelo i dovodim ga u pokornost, da pošto sam drugima propovijedao, sâm ne budem izbačen” možda ne bih uspio da moj poziv i izbor budu sigurni. (1 Kor. 9:27)

Nadahnuti Riječ izjavljuje da je „[tjelesno] srce iznad svega prijeverno i beznadno opako” (Jer. 17:9) – ne organ koji se zove srce, već ono što srce predstavlja u Svetom Pismu, naime, prirodne naklonosti. Novo Stvorenje dobiva novo srce, novu volju, novi standard naklonosti, u kojem su Bog i njegova pravednost, istina i plan i volja prvi; i u kojem sve druge stvari zauzimaju mjesto časti i ljubavi proporcionalno njihovom skladu s Gospodinom i njegovom pravednošću. Onima koji posjeduju

ovo novo srce, svi članovi Novoga Stvorenja nužno su prvi i najbliži: stoga je, kako Apostol kaže, ljubav prema braći jedan od najboljih ispita odnosa s Gospodinom kao Novih Stvorenja. Ali to, kao što je već pokazano, ne smije ometati pravedno priznavanje obveza prema drugima.

Novo Stvorenje, novo srce, sa svojim novim naklonostima, neprestano napadaju njegovi neprijatelji, staro srce, stare naklonosti, sebična sklonost; i potonje, utvrdivši da je Novo Stvorenje vezano božanskom zapovijedi da bude obzirno i velikodušno prema drugima, često vrši prijevare novog srca i zapravo kaže: Sada me smatraš mrtvim; izbacio si me, i ja sam mrtav, što se tiče onoga što sam bio. Ja nisam isto staro srce kakvo sam prije bio; ali moraš biti obziran prema meni. Ne smiješ se prema meni ponašati previše grubo; moraš priznati da sam postigao znatan napredak i ne smiješ me opterećivati preteškim teretom; to ne bi bilo pravedno. Trebao bi biti sebičan do određene mjere. Trebao bi paziti na broj jedan i na svoju obitelj; ne – samo zbog njihovih potreba, već mnogo više – i trebao bi im nastojati pružiti bogatstvo i društvene prednosti. Trebao bi se žrtvovati za njih.

Kako je prijevarno to staro srce! Kako su varljiva njegova lažna rasuđivanja! Koliko ih se je u to uvjerilo na svoju žalost! Koliki mnogi su bili namamljeni, i njihov novi um je bio zarobljen od starog! Koliko ih se samo našlo dovedenima u ropstvo varkom starog srca! Jedan od omiljenih argumenata je da je Novom Stvorenju zapovjedbno: „koliko je do vas, živite u miru sa svim ljudima.” Ovaj opći savjet Apostola ono želi uzdignuti daleko iznad njegove zamisli i učiniti ga nadmoćnijim od božanske zapovijedi (1) da ćemo voljeti i služiti, častiti i pokoravati se Gospodinu svim srcem i svim umom, dušom i snagom; i (2) da ćemo voljeti svoje bližnje kao sebe same. To ne dopušta mir pod svaku cijenu. Ako staro srce, stari um, stara

volja, mogu natjerati novoga da napravi *kompromis* istine ili dužnosti radi mira, zahtjevima koje će postavljati neće biti kraja; i rezultat će biti da će Novo Stvorenje uskoro, u interesu mira, kršiti samu bit svog saveza s Gospodinom i u potpunosti se podrediti staroj volji, iako to želi ne činiti – zaista boreći se protiv stare volje, ali ga je ona zatočila svojom lažljivošću i vještim pogrešnim tumačenjem božanske Riječi.

Kad je ovako napadnuta, nova volja treba slobodno objaviti da, iako je mir poželjan u kući i svugdje, ipak mir nije primarni uvjet, prema Gospodnjem obećanju. Uistinu, Gospodin je upozorio one iz Novog Stvorenja da onoliko sigurno koliko će željeti živjeti pobožno moraju trpjeti progonstvo – a progonstvo ne znači mir sa svima, već obrnuto. Uvjerio ih je da će tama zasigurno, dok puštaju svjetlost da svijetli, mrziti svjetlost i boriti se protiv nje, te, ako je moguće, potaknuti vlasnika svjetla da ga stavi ispod mjerne košare i sakrije; i da će tama da bi izazvala ovo skrivanje svjetlosti voditi rat koji će značiti bilo što drugo osim mira. Ali Gospodin nas uvjerava da su to testovi za Novo Stvorenje – da ono mora utvrditi da mir koji mu je od najveće važnosti nije mir tijela, već mir srca, „mir Božji, koji nadilazi svako razumijevanje.”

Novo Stvorenje mora naučiti da može imati ovaj Božji mir, koji nadilazi svako razumijevanje, da vlada u njegovom srcu, čak iako su vanjski uvjeti obrnuti od mirnog; ali da je uvjet pune harmonije s Gospodinom nagrada za vjernost njemu, bez obzira na cijenu i na žrtvu. Stoga, kad ga privlače žudnje tijela i argumenti onih koji su bliski i dragi kroz zemaljske veze, Novo Stvorenje prije svega mora uzeti u obzir svoju primarnu obvezu, naime, da će voljeti i služiti Gospodinu sa svim njegovim srcem, umom, bićem, snagom i da svi odnosi s obitelji ili tijelom ili bližnjima moraju biti podvrgnuti ovom primarnom zakonu poslušnosti Bogu.

S druge strane, Novo Stvorenje treba izbjegavati fanatizam – izbjegavati činiti stvari samo zato što su neugodne njemu ili drugima; izbjegavati prosuđivati Gospodinov um da je uvijek suprotan njegovim vlastitim sklonostima. Potrebno je ozbiljno i strpljivo proučavanje božanske Riječi, i duh i načela koja stoje kao osnova božanskih zahtjeva, kako bi Novo stvorenje moglo pravilno primijeniti upute Riječi na sve svakodnevne stvari u životu. Ali za usporedbu nekolicina ih dolazi u iskušenje u tom smislu. Većina je u iskušenju više za zadovoljenje tijela i stoga im je potrebna posebna pažnja – da ne bi hodali po tijelu, zadovoljavajući ga, služeći mu, podvrgavajući mu se i tako hodajući u smjeru suprotnom od onoga kojem su se posvetili da idu. Ili ako ne hode po tijelu, u smislu da ga slijede i služe mu, moraju biti posebno na oprezu kako ih tijelo ne bi spriječilo da hode po Duhu, da ne napreduju u duhovnim stvarima – nastojat će zaustaviti njihov duhovni napredak i na taj način onemogućiti njihovu plodnost, rast i razvoj u korisnosti, te u konačnici spriječiti njihovo pobjeđivanje i stjecanje velike nagrade za sunasljedstvo s Kristom u Kraljevstvu kao članovi malog stada.

Misao koju uvijek treba imati na umu jest da su Nova Stvorenja posvetila sve svoje zemaljske, tjelesne interese u žrtvu; i da im ništa manje od njihove žrtve neće dopustiti da se, kao Nova Stvorenja, potpuno razviju i da se „osposobe da budu dionici u baštini svetih u svjetlu” – za udio u prvom uskrsnuću u slavu, čast i besmrtnost, kao udovi Kristova tijela. Jedino ograničenje koje moramo priznati u ovom pravcu pune žrtve, je tamo gdje su interesi drugih života isprepleteni s našim i gdje bi Zlatno Pravilo postavilo svoja ograničenja na žrtvovanje i inzistiralo na tome da se moraju pružiti razumna sljedovanja za naše drage po tijelu koji se nisu pridružili s nama u našem posvećenju u žrtvu.

Svijet Kao Neprijatelj Novog Stvorenja

Sve što se odnosi na ovaj sadašnji zli svijet je više ili manje izvan usklađenosti s pravednošću, i stoga, više ili manje suprotno Novom Stvorenju i njegovom pravednom standardu. Svjetski zakon mogao bi biti općenito sažet kao Sebičnost; bez obzira na to što svijet tvrdi, i to s popriličnom primjerenošću, da veličanstveno priznaje pravdu. Nismo od onih koji vjeruju u to da su svi zakoni i svi propisi civiliziranog svijeta zli; naprotiv, često smo bili zapanjeni zapaziti kako su veličanstveni zakoni Kršćanstva – koliko mudri, kako pravedni, kako plemeniti – mnogi od njih očito su bili donešeni za zaštitu interesa slabih od jakih i za pravdu svima. Ipak, sa sebičnošću koja je protkana u svaku misao i riječ i postupak cijelog svijeta, ne čudi da je njegova najviša koncepcija pravde ponekad savijena i izokrenuta – istrgnuta.

Naše iznenađenje, naprotiv, može biti kako je toliko loše palo čovječanstvo ikad moglo postići tako veličanstven sistem zakona kakav se može naći u statutima Velike Britanije, Sjedinjenih Država i drugih zemalja. Mi ne možemo sumnjati da je zakon dan preko Mojsija i utjelovljen, umnožen i učinjen časnim i obrazložio ga je naš Gospodin Isus i njegovi Apostoli imao mnogo veze sa – bilo je temelj zaista – ovim ljudskim zakonima. Štoviše, kao što će svi priznati, sebičnost čovjeka se kontinuirano bori sa čovjekovim vlastitim definicijama pravde, nastojeći ih staviti u stranu ili djelomično ili u cijelosti; i to, što neprestano napreduje u velikim razmjerima u svijetu, jedna je od glavnih poteškoća i bitaka Novog Stvorenja.

Svijet i njegov duh ponosa, sebičnosti itd. mora biti prepoznat kao jedan od glavnih neprijatelja Novog Stvorenja. Čitav svijet čovječanstva, djelujući pod ovim općim „duhom svijeta” kreće se u jednom općem smjeru, kao velika rijeka, u nekim dijelovima koja ima veću brzinu, a u ostalim dijelovima

veću tromost, ali sve, ipak, slijedeći isti opći sebični smjer. Novo Stvorenje, svojim posvećenjem, duhom svog novog uma, je obvezno na suprotan tijek i, prema tome, suprotstavljeno je svim trenutnim popularnim načinima razmišljanja, teorijama, tradicijama, itd. i označeno je kao osobito. Ono ima trenje s kojim se mora boriti. Nužno je u neprijateljstvu s onima koji idu u suprotnom smjeru i koji dolaze s njim u kontakt. Taj se sudar ne može izbjeći. To ne znači izvanjski mir, nego izvanjski sukob; ovaj izvanjski sukob, međutim, može značiti unutarnji mir i radost jer se shvaća božansko odobravanje.

Svjetski ciljevi i namjere i metode nisu uvijek neplemeniti i nepravedni; ali čak i njegove najplemenitije namjere i ciljevi su općenito u suprotnosti s onima Novoga Stvorenja, jer svijet djeluje pod impulsom čovječje mudrosti, dok se Novo Stvorenje pokreće mudrošću odozgo. Svjetovna mudrost ima svoja poimanja religije kao sredstva za držanje zlih ljudi pod kontrolom. Ima vlastitu ideju morala, dobročinstva, vjere, nade, ljubavi – ne može shvatiti različita stajališta Novoga Stvorenja i njegove stavove može smatrati ekstremnim, nerazumnim, itd., ne shvaćajući božanski plan, ne uvažavajući s božanskog stajališta beznačajnost sadašnjeg života u odnosu na buduću. Niti svjetovna mudrost shvaća nemoć svih ljudskih napora što se tiče stvarnog ljudskog uzdizanja, u usporedbi sa sjajnim i velikim pripremama koje Bog čuva, i koji će se u potpunosti iznijeti na vidjelo i biti uspješno pokrenuti u Kraljevstvu, čim njegovo djelo sadašnjeg doba bude bilo dovršeno – čim će izabrana Crkva biti izabrana, ispolirana, odobrena, proslavljena. Novo Stvorenje stoga ne smije biti iznenađeno ako ga svijet mrzi – čak i moralno i vjerski dobro raspoloženi svijeta. I ovu mržnju i protivljenje svijeta, ponekad toliko uznemirujuće i iskušavajuće za vjernost i strpljenje, treba primiti krotko; imajući na umu da je svijet još zaslijepljen „bogom ovoga svijeta” i ne vidi „nadasve velike i dragocjene

stvari,” „duboke stvari Duha,” u svjetlu kojih mi smo, milošću Božjom, sposobni računati sve stvari – gubicima, kušnjama itd. – kao „gubitak i smeće,” da bismo mogli osvojiti čudesne stvari koje su nam obećane u Riječi. Popustiti duhu svijeta, dopustiti da njegov način razmišljanja dominira nama zbog mira, dokazivalo bi inferiorno uvažavanje Gospodina, njegove Istine i prednosti njegove službe. Rezultat bi bio da, ako ne izgubimo sve prelazeći potpuno na svjetovno mi možemo barem izgubiti nagradu i imati udio s „velikim mnoštvom” i doći kroz veliku nevolju na podređenije mjesto u vezi sa slavom koja treba slijediti.

Apostolova stroga zapovijed glasi: „Ne ljubite svijet ni ono što je u svijetu. Ako tko ljubi svijet, ljubav Očeva nije u njemu.” (1. Ivan. 2:15) Stoga bismo se trebali čuvati svake naznake suglasja ili udruživanja s duhom svijeta. To ne znači da bismo trebali biti bez suosjećanja prema našim prijateljima, koje mi nazivamo svjetovnicima – da bismo trebali biti neobazrivi prema njihovim interesima itd.; ali to znači da dok smo pažljivi da izvršavamo svoje obveze prema svjetovnom, i iskazati čast onome kome pripada čast, porez kome pripada porez, potporu kome treba podrška, ljubaznost prema onima kojima je ljubaznost ispravna, suosjećanje prema kome je suosjećanje ispravno, mi ipak moramo napraviti razliku između naših prijatelja i bližnjih, koji su još uvijek pod utjecajem Protivnika, i duha, ili stava, koji ih pokreće i koji ih zavarava.

Ne smijemo biti u suglasju ni s jednom od sadašnjih institucija, koje se temelje na sebičnosti i, u većoj mjeri ili manjoj, su suprotstavljeni božanskom zakonu, Zlatnom Pravilu. Može biti neophodno da vodimo svoje poslove znatno na liniji sebičnosti koja prevladava u svijetu; ali bez zaustavljanja da osporavamo pitanje neprestano, naša srca treba držati u tom stavu u kojem ne bi smo bili u skladu sa sebičnim načelima i žudjeti za vladavinom Zlatnog Pravila apsolutno u

svim životnim poslovima i, koliko je to moguće, u našem vlastitom ophođenju sa svijetom.

Nije na nama pokušati preobraziti svijet i revolucionalizirati društvo i njegove metode. Taj herkuleanski zadatak Gospodin je ostavio za sebe i to će biti u potpunosti ostvareno u „velikom danu” koji se brzo približava. U međuvremenu Gospodinov narod, pod vodstvom njegove Riječi – iako u svijetu, i nužno povezan s njegovim poslovima i običajima – ne smiju biti u ljubavi, u suglasju s njima. Moraju shvatiti, naprotiv, da će biti u bliskom kontaktu s Gospodinom i u uskom suglasju s načelima njegove pravednosti, nužno značiti istu vrstu protivljenja koje Bog ima prema svakom obliku i stupnju nepravde, nejednakosti, bezakonja – u crkvi, državi, u financijama, u politici i u društvenim običajima i navikama.

Vidjevši to manje-više jasno, neki su, vjerujemo, otišli do krajnosti u osuđivanju sadašnjih institucija na način na koji Gospodin i Apostoli nisu ni zapovijedali niti odobrili, niti ilustrirali njihovim riječima i ponašanjem. Trebali bismo imati na umu da svijet u cjelini živi po najvišem standardu u mjeri u kojoj ga uviđa, i da jednostavno naći grešku u stvarima koje su drugi jednako nemoćni ispraviti kao i mi sami je gore od beskorisnog, jer to samo proizvodi nesreću, muku, itd., bez postizanja željenih rezultata. Ivan Krstitelj dao je mudre savjete u vezi s tim odgovarajući na pitanje nekih rimskih vojnika glede njihovog pravilnog načina postupanja, odgovorio je, „Nemojte nikome činiti nasilje [ne kršite zakone i propise pod kojima ste postavljeni od vaše vlade] i budite zadovoljni svojom plaćom.” Jednostavno čineći ljude nezadovoljnima sa njihovim sadašnjim uvjetima i okruženjem nije najpametnije. Baš naprotiv, utjecaj, duh, stav Novog Stvorenja uvijek treba biti usmjeren ka miru; i ako mi ne možemo visoko pohvaliti sadašnje institucije, niti ih trebamo posebno osuđivati.

U takvim stvarima možemo slijediti primjer Mihaela

arkandela, koji čak nije iznio pogrdnu optužbu protiv sotone, nego je rekao: „Gospodin te ukorio!” – u vlastito vrijeme i način. (Juda 9) I tako je i s nama. Shvaćajući da će Gospodin ukoriti sadašnje institucije u svoje vrijeme i na svoj način, možemo si reći, s apostolom, „Strpite se, braćo, približi se Gospodinov dolazak” – uspostavljanje njegovog Kraljevstva, koje je blizu, ispravit će sve ove poteškoće. Uznemirenost oko ovih stvari unaprijed će biti ne samo uzaludno, već i gore – nepovoljno, štetno – i za onoga koji stvara uznemirenost i za uznemirene, umnožavajući nezadovoljstvo. Među djecom ovog svijeta će se naći puno agitatora kada će doći Gospodinovo vrijeme da se ova pitanja uzburkaju. U međuvremenu će svi članovi Novog Stvorenja pokazati mudrost u izbjegavanju pitanja koja izazivaju svađu i nezadovoljstvo, i uglavnom govoreći među Gospodinovim narodom kao i onima koji „imaju uho da čuju” o dubljim stvarima božanskog plana, naravno uključujući u odgovarajućim prilikama i vrijeme nevolje kojom će Kraljevstvo biti uspostavljeno.

Novo Stvorenje, Kraljevsko Svećenstvo, ima posebno djelo posve odvojeno od svijeta i svih uznemirenosti njegovih elemenata. Njihovo je djelo u današnje vrijeme, kao što je već prikazano, puhati u srebrne trube – oglašavati istinu o božanskom planu za takve koji imaju sluha, za takve koji nisu zaslijepljeni i oglušeni prijevarama Protivnika. Njihova je misija posebno među Gospodinovim narodom, dovršavajući djelo ovog Evandeoskog Doba, sakupljajući pšenicu. (Mat. 13: 37-43)

Pod drugom je slikom sadašnje djelovanje Crkve pokazano kao nevjeste koja se priprema za brak. (2. Kor. 11:2; Otk. 19:7) S takvim presing zahtjevima na njih za svakim trenutkom njihova vremena, za svaku česticu njihovog utjecaja, sredstava itd. Nova Stvorenja niti imaju ljubav prema svijetu, niti nastoje produžiti njegove pripreme, institucije itd., niti imaju sklonost ubrzati Gospodinovu mudru, blagotvornu pripremu za preobrazbu ovog sadašnjeg zlog svijeta u „svijet koji će doći,” „u kojem prebiva pravednost.” (Heb 2:5; 2 Pet. 3:13)

Veliki Protivnik, Sotona

Apostol piše – „Vaš protivnik, đavao,” kao da bi htio da shvatimo da imamo mnogo toga više s čime se trebamo boriti nego sa slabostima vlastitog tijela i nesavršenosti bližnjih. Želio bih da shvatimo da imamo lukavog "vještog" neprijatelja u Sotoni, i da se moramo držati blizu našem Pastiru želimo li biti izbačeni iz iskušenja i od moći Zloga. Zapazimo mnoge Biblijske tekstove koji ukazuju na tog Protivnika čije je samo postojanje sada zanijekano od mnogih:

„Protivnik vaš, Đavao, kao ričući lav obilazi okolo tražeći koga može proždrijeti.” (1. Pet. 5:8)

„Tada je Duh odveo Isusa u pustinju da ga Đavao iskuša.” (Mat. 4:1)

„Odlazite od mene, prokleti, u oganj vječni [Gehena, uništenje], pripremljen za Đavla i njegove anđele!” (Mat. 25:41)

„Ovi pokraj puta, jesu oni koji slušaju; zatim dolazi Đavao i otima Riječ iz njihova srca.” (Luka 8:12)

„Vi ste od svoga oca Đavla i želite činiti požude oca svoga. On je bio čovjekoubojica od početka i nije stajao u istini, jer u njemu nema istine. Kad govori laž, od svoga govori, jer je lažljivac i njen otac.” (Ivan 8:44)

„I kad je večera završila, Đavao je već stavio u srce Judi Iskariotskom, Šimunovom sinu, da ga izda.” (Ivan 13:2)

„I ne dajte mjesta Đavlu.” (Efež. 4:27)

„Obucite svu bojnu opremu Božju da biste se mogli suprotstaviti lukavstvima đavolskim!” (Efež. 6:11)

„Kako ne bi upao...pod osudu Đavlovu.” (1. Tim. 3:6,7)

„Te se osvijeste i pobjegnu iz zamke Đavla koji ih drži u ropstvu.” (2. Tim. 2:26)

„Da smrću uništi onoga koji je imao vlast smrti, to jest Đavla.” (Hebr. 2:14)

„Oduprite se Đavlu, i pobjeći će od vas!” (Jak. 4:7)

„Tko čini grijeh, od Đavla je jer Đavao griješi od početka. Zbog toga se očitovao Sin Božji da uništi djela đavolska...Po ovome se očituju djeca Božja i djeca đavolska: svaki koji ne izvršava pravdu i tko ne ljubi brata svojega, nije od Boga.” (1. Ivan. 3:8,10)

„A Mihael, arkandeo, kad se prepirao s Đavlom i raspravljao o tijelu Mojsijevu, nije se usudio donijeti pogrđnu optužbu, nego je rekao: „Gospodin te prekorio!” (Juda 9)

„Evo, neke će od vas Đavao baciti u tamnicu da budete iskušani.” (Otkr. 2:10)

„I bio je bačen veliki Zmaj, stara zmija koja se zove Đavao i Sotona, koji zavodi cijeli svijet. Bio je izbačen na zemlju, a s njime su bili izbačeni i anđeli njegovi.” (Otkr. 12:9,12)

„I uhvatio je Zmaja, staru zmiju, to jest Đavla i Sotonu, i okovao ga na tisuću godina...da više ne zavodi narode dok se ne navrši tisuću godina.” (Otkr. 20:2,3)

„A Đavao koji ih je zavodio, bio je bačen u jezero ognjeno i sumporno... To je druga smrt.” (Otkr. 20:10,14)

„Sada je sud ovome svijetu! Sada će knez ovoga svijeta biti izbačen!” (Ivan 12:31)

„Neću više s vama mnogo razgovarati jer dolazi knez ovoga svijeta, a on u meni nema ništa.” (Ivan 14:30)

„A kad dođe, on će prekoriti svijet...zbog suda, jer je osuđen knez ovoga svijeta.” (Ivan 16:8,11)

„U kojima ste nekoć hodili prema tijeku ovog svijeta, po knezu koji ima vlast u zraku, duha koji sada djeluje u neposlušnoj djeci.” (Efež. 2:2)

„Ako li je i pokriveno naše evanđelje, pokriveno je u onima koji propadaju; u onima kojima je bog ovoga svijeta zaslijepio nevjerničke umove, da im ne zasvijetli svjetlo slavnog evanđelja Kristovog, koji je slika Božja.” (2. Kor. 4:3,4)

„Ali kad su farizeji to čuli, rekli su: „Ovaj ne izgoni đavle osim po Beelzebubu, knezu đavolskom.” A Isus im...je rekao: „I ako Sotona Sotonu izgoni, on je razdijeljen između sebe. Kako će onda opstati njegovo kraljevstvo?” (Mat. 12:24-26)

„Kako li si pao s nebesa, Luciferu, sine zorin!” (Iza. 14:12-14)

„Nije ni čudo, jer se sam Sotona pretvara u anđela svjetla.” (2. Kor. 11:14)

„Njega, čije je dolazak nakon djelovanja Sotone sa svom silom i znakovima, i lažnim čudesima, i sa svakim nepravednim zavaravanjem, u onima koji propadaju.” (2. Sol. 2:9,10)

„Da nas ne bi nadmudrio Sotona; jer nam nisu nepoznata njegova lukavstva.” (2. Kor. 2:11)

„Jer se mi ne borimo protiv tijela i krvi, nego protiv poglavarstava, protiv vlasti, protiv vladara tame ovog svijeta, protiv duhovnih opačina u visinama.” (Efež. 6:12) Vidi Diaglott.

„Nego se začeti od Boga čuva i Zli ga se ne dotiče. I znamo da smo mi od Boga i da sav svijet leži u zlu.” (1. Ivan. 5:18,19) Vidi Vrtarić

„A zbilom se jednog dana, kada su se sinovi Božji došli prikazati pred GOSPODOM, a među njima došao je i Sotona.” (Job 1:6-12; 2:1-7)

Zatim mi je pokazao Jošuu, velikog svećenika, koji je stajao pred anđelom GOSPODNJIM, i Sotonu, koji mu je stajao zdesna da mu se odupre. I GOSPOD je rekao Sotoni: „Ukorio te GOSPOD, Sotono! Baš GOSPOD koji je izabrao Jeruzalem, ukorio te!” (Zah. 3:1,2)

„Gledao sam Sotonu gdje kao munja pada s neba.” (Luka 10:18)

„Jer sam se pojavio pred tobom zbog toga...da im otvoriš oči pa se obrate od tame k svjetlu i od Sotonine vlasti k Bogu.” (Djela 26:16,18)

„A Bog mira uskoro će satrti Sotonu pod vašim nogama.” (Rim. 16:20)

„Neka se takav preda Sotoni na propast tijela.” (1. Kor. 5:5; 1. Tim. 1:20)

„Da ne daju protivniku nikakav povod za pogrdu. Jer neke su se već okrenule za Sotonom.” (1. Tim. 5:14,15)

Kad je naš Gospodin rekao: „Odlazi, sotono” [protivnik, suprotstavljeni duh – Young], i opet kad je rekao Petru, „Idi od mene, sotono [protivnik, itd.]; sablazan si mi, jer ne misliš ono što je Božje „(Mat. 4:10; 16:23), zapravo je govorio da se on u biti protivi Bogu, i da je također držao isti stav prema svima u skladu s Bogom. I Petrova izjava da on ide uokolo poput „lava koji riče i traži koga može proždrijeti „čini se da uči da on nije” vaš [Crkveni] protivnik” samo, nego cijelog čovječanstva. Naš Gospodin izravno tvrdi istu stvar. Ivan 12:31; 14:30; 16:11

Izjava našeg Gospodina, da je Sotona veliki protivnik, ne samo Boga, nego i čovječanstva, nikako nije kitnjasti skeč, nego čista istina. On je naš protivnik u smislu u kojem svijet i naše vlastito tijelo to nisu. Naše vlastito tijelo se suprotstavlja Novom Stvorenju, ne iz bilo kakve gorčine ili mržnje, niti sa bilo kakvim spletkarenjem za njegov privremeni ili vječni nedostatak; već samo u smislu da su žudnje palog tijela u smjeru koji je u neskladu sa najboljim interesima Novog Stvorenja i nadama s kojima je začeto. Protivljenje svijeta također nije zlonamjerno, već samo sebično, zbog gledanja na stvari u različitim

svjetlima i zbog sebičnih razlika u interesu. Sam Sotona je svojevolutni, inteligentni zavjerenik i spletkar koji koristi nadljudsku inteligenciju i, koliko je dopušteno, nadljudsku moć, da privoli naše palo tijelo, kroz izopačene želje, itd. i koji često koristi svjetovne kao svoje oruđe i nesvjesne instrumente u suprotstavljanju pravednosti i istini i onima koji su od Istine.

On Je Bio Lažac I Ubojica Od Početka

Nadahnuti zapis tvrdi, ustrajno i dosljedno, da je Sotona započeo pobunu protiv božanskog zakona i zaveo naše praroditelje na neposlušnost, kroz svoju vlastitu ambiciju za moći; i da je od čovjekova pada ovaj isti Protivnik bio neumoljivi neprijatelj Boga, pravednosti i istine; i ne samo zavodnik čovječanstva, nego protivnik velikog plana Pomirenja kojeg je Bog osmislio i izvršava ga po Kristu. Iz Biblijskog izvještaja ne proizlazi da je Sotona imao ikojih simpatizera ili udruženih zavjerenika među anđelima u vrijeme njegove secesije i pokušaja uspostave vlastitog gospodstva ili vlasti na zemlji, uzimajući kao svoje podanike Božje najnovije stvorenje – čovječanstvo. Jedako sigurno kao što je sam Sotona bio dio opće Božje kreacije, možemo znati da je bio stvoren savršen i ispravan, na sliku Božju; jer je sve Božje djelo savršeno. (Efež. 3: 9; 5. Mojs. 32:4) On ima samo jedan standard pravednosti, pravde, savršenstva, i on sam je taj standard.

Ali biti stvoren savršen, i ostati savršen, dvije su posve različite propozicije. Bogu nije bilo drago stvoriti bilo koje od njegovih inteligentnih bića pukim strojevima, nesposobnima promjeniti motive i ponašanje. Baš naprotiv, bilo mu je drago stvoriti sva moralno inteligentna njegova bića po vlastitoj sličnosti ili slici, sa savršenom slobodom slijediti pravo, istinu, čisto, dobro, u skladu sa njegovim vlastitim primjerom i propisom; ali sa pravom također izmijeniti ili preokrenuti njihov smjer u tom pogledu, i postati pobunjenicima protiv

njegova zakona pravednosti. Bog je, međutim, čuvao ovu stvar, držeći u svojim rukama pravo vječnog života; tako da on ima potpunu kontrolu nad situacijom i može uništiti bilo koje od njegovih stvorenja ako oni odbiju priznati i pokoravati se njegovim pravednim zahtjevima. On namjerava da ih izbriše iz postojanja, kao da ih nikada nije bilo, i dopustiti samo onima koji su u srcu u skladu s njegovim zahtjevima da nastave živjeti vječno.

Među anđelima visokog ranga (od kojih je Sotona bio izvorno jedan), bilo je, očito od početka, i još uvijek postoje, različiti redovi ili razredi, ali svi pod vlašću ljubavi i koji su, u poslušnosti Stvoriteljevoj volji, djelovali složno i u harmoniji vjerojatno vjekovima. Dobrota, ljubav, ljubaznost, poslušnost zahtjevima nebeskog Oca, i sreća koja je iz toga proizlazila bili su za dugo njihova jedina iskustva. Ali svojevremeno bila je razvijena jedna druga značajka božanskog plana. Čovjek je bio stvoren, druge prirode od anđela, malo niže naravi – ljudske, ne anđeoske – zemaljske, ne nebeske – tijelo, ne duh. Uz to, čovječanstvo je imalo zaseban dom – zemlju – s obiteljskom organizacijom i bili su upareni, muški i žensko, i imali su moć razmnožavanja – sposobnost da razmnožavaju vlastitu vrstu. U svim tim pojedinostima oni su se razlikovali od anđela koji nisu spolno različiti i koji nemaju obiteljsko uređenje, i koji ne razmnožavaju svoju vrstu. Božje najnovije stvorenje bilo je, nema sumnje, čudo u očima svih anđeoskih vojski – u vezi s kojim su se njihove sposobnosti za rasuđivanje našle u izobilju prilika za iskazivanje.

Tada se je desilo da je jedan od tih visokog ranga, koji je razmišljao o mogućnostima stvari i gajeći sebične i ambiciozne misli, zaključio da ako može na neki način osvojiti novostvoreni ljudski par i otuđiti ih od Boga, onda bi mogao preko njih uspostaviti posebno vlastito kraljevstvo ili vlast, kojom bi on bio bog ili gospodar, uzurpirajući mjesto i čast

Jehove u odnosu na čovječanstvo i zemlju. Njegovo sprovođenje u djelo ove zločinačke ambicije mu je dalo njegovo sadašnje ime, Sotona – protivnik Boga. On nije razmišljao niti pokušao uzurpirati Božju vlast nad anđelima. Takav pokušaj bio bi apsurdan, budući da su svi anđeli bili intimno upoznati s Bogom i sotonu su poznavali kao jednog od njih. Stoga im ne bi palo na pamet pristati da postanu njegove sluge i sljedbenici, veoma mnogo preferirajući, i budući potpuno zadovoljni, i ni u kojem smislu buntovni prema pravednoj, brižnoj i mudroj upravi Svemogućeg Jehove.

Tek kad su takve sebične i ambiciozne zamisli pronašle boravak u srcu Sotone, on je počeo odmjeravati Gospodina po njegovom vlastitom lažnom standardu, i pretpostaviti da je Gospodin Jehova u svemu svojem djelu izvršavao ambiciozne i sebične zamisli. Tako to bude da je zlo srce uvijek spremno pripisati zlo drugima, bili oni ikada tako čisti, častni i dobroćudni. Nema sumnje da je Sotona opravdao svoj vlastiti pravac postupanja na početku, u najmanju ruku, lažnim rezoniranjem, da je u biti u stvaranju čovječanstva na nižem nivou od duhovnih bića, anđela, Bog bio pod utjecajem zlokobnih i sebičnih motiva; i da je ograničenje zemlje kao njihovog staništa bilo s ciljem da ih ima potpunije porobljenima. Nakon što je jednom dopustio ovoj zavidnoj, buntovnoj, neposvećenoj misli da uđe u njegovo srce, bilo je samo pitanje vremena kada će se zlo dalje razvijati, u sugestiji i očitovanju otvorenog grijeha i protivljenja božanskim pripremama. Možda je, doista, s lažnom idejom da čini pravdu prema potlačenima Sotona pristupio majci Evi u Edenu, i sugerirao joj da strogi propisi kojima su Adam i ona bili ograđeni božanskom odredbom što se tiče jednog od stabala u vrtu, bilo s Božje strane neopravdano pokazivanje, autokratske moći – obuzdati njihove slobode koje trebaju pravilno biti njihove i pokazivanje kojih bi očito bilo u njihovu korist. Čak je sugerirao majci Evi, a možda je i istinski izrazio svoje

mišljenje, ovaj put izopačen, sud po kojem im je Bog lagao kad je izjavio da bi jedenje ploda zabranjenog stabla rezultiralo njihovim uništenjem – njihovom smrću. Sotona nikada nije vidio smrt među bilo kojim od Božjih stvorenja stvorenih na njegovu sličnost, obdarenima razumom; pa prema tome u njegovom izopačenom stavu uma, ne samo da je pripisao Bogu zlokobne motive u vezi sa stvaranjem, nego je sada pretpostavio da je namjerno lagao svojim stvorenjima, kako bi nastavio vlastite planove da ih zadrži u mjeri neznanja i pod onim što je Sotona, do ovog trenutka bez sumnje, zaključio da je despotska vlast.

Zla sugestija urodila je plodom. Um majke Eve – koja je do ovog trenutka bila zahvalna Bogu i cijnila sve njegove milosti i blagoslove, i koja ga je priznala kao izvor milosti i istine, dobročinstva i ljubavi – bio je zatrovan mišlju da je ona bila napravljena glupom; da je bila lišena pravilnih sloboda u namjeri da joj se onemogućí stjecanje veće mjere znanja, što je pravilno bilo njezino pravo i koje im je Bog u svojoj odluci da ih zadrži u ropstvu neznanja, predstavio lažno – prijeteći im da će to rezultirati njihovom smrću – dok ih je ovaj novopronađeni prijatelj, Sotona, koji ih je volio bolje, i koji je bio ljubomoran za njihovu dobrobit i slobodu, uvjeravao da jedenje zabranjenog voća ne samo da neće donijeti katastrofu i smrt, već bi donijelo povećanje znanja, slobode i pokazivanja svih njihovih sposobnosti. Otrov je djelovao brzo; sebičnost i nadasve veliki interes bili su pobuđeni u srcu majke Eve, koja nikada prije nije imala takve osjećaje, jer joj ništa u njenom prethodnom iskustvu nikad nije sugeriralo takve misli ili razmišljanja.

Sotonin ga je stav po tom pitanju, naravno, razdvojio od Jehove. Uložio je sve u svoju sposobnost hvatanja nove ljudske rase kao njegovih slugu, njegovog kraljevstva; ili, kako bi možda on to izrazio, uložio je sve svoje u napor da se nova ljudska obitelj oslobodi božanskog despotizma. Kad je vidio učinak prijestupa – da Je ljudski par izbačen iz Edena i

isključen od njihovog životno podržavajućeg drveća, da su postupno počeli venuti i propadati, nesumnjivo je bio razočaran, kao i majka Eva. Adam, informirani smo, nije bio prevaren: znao je što očekivati kao rezultat neposlušnosti. Njegov udio u pothvatu je bio dobrovoljan, mogli bi smo to nazvati samoubojstvom. Nadahnut mišlju da njegova žena mora umrijeti, jer ona je uzela zabranjeno voće i osjećajući da će sva njegova vlastita radost tako propasti, odlučio je umrijeti s njom. Da je bolje razumio božanski karakter, kakav se je od tad očitovao kroz Božje postupke u povezanosti sa Pomirenjem, nesumnjivo bi vjerovao Bogu da će mu pomoći izaći iz poteškoće i bio bi poslušan božanskoj odluci pod svaku cijenu.

Ali da se vratimo Sotoni: odabravši zli put, čini se da ga je svaki korak njegova putovanja od tada sve više udaljavao od svakog načela pravednosti; tako da dok je njegova prva laž: „Nećete sigurno umrijeti,” možda bila izgovorena prilično iskreno, ipak od tada, i danas, nastoji svim zamislivim sredstvima ovjekovječiti njegovu lažnu izjavu i zavarati čovječanstvo u vjerovanje da ne postoji takva stvar kao što je *smrt* – da kad umru življi su nego ikad prije. To je stara laž, „Nećete sigurno umrijeti,” prilagođena sadašnjim uvjetima. Nitko sada ne zna bolje od Sotone stvarnost smrti, kada je prešla na cijelu ljudsku obitelj; i nitko ne zna bolje od njega da ako bi ljudska obitelj jasno i nedvosmisleno razumjela stvar grijeha, njegovu kaznu, otkupninu, i rezultirajuću obnovu, utjecaj Istine bi bio privući čovječanstvo prema njihovom pravednom, no ipak milosrdnom Stvoritelju.

Ali to je ono što Sotona želi spriječiti. Stoga pokušava zaslijepiti umove čovječanstva glede Božjeg istinitog karaktera i plana, i ispuniti ih, naprotiv, lažnim i bogohulnim mislima glede božanskog karaktera i plana. Umjesto da dopusti da ljudi vide da su smrt i sve patnje koje su vezane za smrt, naime, mentalno, moralno i fizičko propadanje i bolest,

rezultat neposlušnosti Bogu, rezultati slijeđenja njegove laži, on bi, naprotiv, htio da oni razmišljaju i uspio je u uvjeravanju mnogih da je veliki Jehova koji objavljuje da je sam utjelovljenje pravde i ljubavi, u stvaranju ljudske obitelji najnepravednije i bez ljubavi učinio to sa zlonamjernim namjerama prema velikoj većini – da je namjeravao i predodredio u svom srcu, prije nego je počeo čovjekovo stvaranje, da tisuće milijuna od njih treba vječno mučiti, i da „malo stado” treba biti odnešeno u slavu, kao uzorak onoga što bi on imao moć učiniti za sve da su bili ljubazno raspoloženi. Tako je, i s mnogim drugim donekle sličnim zabludama i zamkama, Protivnik već šest tisuća godina izopačio ljudski sud i okrenuo srca ljudi daleko od Boga i od poruke njegove Istine. Apostol to potvrđuje i objašnjava, govoreći: „u onima kojima je bog ovoga svijeta zaslijepio nevjerničke umove, da im ne zasvijetli svjetlo slavnog evanđelja Kristovog, koji je slika Božja” – da ih ne prosvijetli, i istjera tamu neznanja i zablude, i da vide stvarni karakter i milostivi plan nebeskog Oca. 2. Kor. 4:4

Gdje god svjetlost božanske objave (ne samo Biblija, nego također i „duh Istine”) ide, više-manje znači opasnost za tamu sotoninih zabluda. Istina je tisuću puta razumnija od Sotonine pogreške i brzo bi ju nadvladala, da nije njegovih lukavih, „vještih” taktika, kojima on neprestano mijenja scene i iznosi nove obmane da održi njegovu staru laž, i da „zavara, ako je to moguće, same izabrane.” Jedan od prvih i jedan od najgigantskijih i najuspješnijih od njegovih napora da ospori Istinu i da učini kako bi pogreška izgledala izvedivom i vjerojatnom, bio je razvoj velikog Antikristovog sistema, Papinstva. Njime je on vršio predivan utjecaj po cijelom svijetu, tako da u svjetlu današnjice i s mjerom slobode od te čudovišne institucije, čovječanstvo se osvrće na razdoblje njegove vladavine i opisuje ga kao „Mračni srednji Vijek” –

mračan s nepravdom, mračan s pogreškom i praznovjerjem, mračan progonom, neumoljivim i strašnim, protiv onih koji su nastojali štovati Boga u skladu s odredbama svoje savjesti – surov prema njima u omjeru u kojem su dobili pravo svjetlo i bili vjerni u tome da ga drže pred ljudima. Toliko je đavolska bila ova velika institucija, u svojim metodama i utjecaju, i tako temeljito je predstavljala Sotoninu lukavost i ambiciju i prepedenost, da ga Gospodin simbolično opisuje kao da je to sam Sotona. Bio je to, u najvećem smislu riječi, njegov predstavnik, dok je tvrdio da je Božji predstavnik.*

Kroz proročanstva nalazimo ovo miješanje opisa i osuda između Sotone i njegova najznačajnijeg predstavnika među prosvijetljenima. Na primjer, nakon opisa razbijanja moći Babilona – opis koji je djelomično primjenjiv na doslovni Babilon i ropstvo prirodnog Izraela, a posebice primjenjiv na ropstvo mističnog Babilona nad duhovnim Izraelom – prorok nastavlja s opisom koji prvenstveno odgovara Sotoninom vlastitom smjeru, a u sekundarnom smislu je primjenjiv na uspon i pad prirodnog Babilona, i u još daljnjem smislu na uspon i pad mističnog Babilona, govoreći:

„Kako li si pao s nebesa, Luciferu, sine zorin! Kako li si oboren na zemlju, ti koji si oslabljivao narode! Jer si ti u srcu svom rekao: ‘Uzaći ću u nebo, uzdići ću prijestolje svoje povrh zvijezda Božjih; i ja ću sjesti na goru zajednice [Kraljevstva Božjeg naroda] u krajevima sjevernim [Plejade, na sjeveru, dugo su smatrane središtem svemira, prijestoljem Jehovinim]. Uzaći ću povrh visina oblaka, ja ću biti poput Svevišnjega.’ Ipak ćeš u pakao – *šeol*, zaborav – biti srušen, u područja jame. Oni koji te vide na tebe će podrobno gledati i promatrati te govoreći: ‘Zar je to čovjek koji je zemljom drmao, koji je kraljevstva tresao, koji je svijet u pustinju pretvorio i uništio gradove njegove, koji sužnjima svojim nije kuću otvorio?’ (Iza. 14:12-17)

---

*Vidi Svez. II, Pogl. Ix

Kao što je bilo istina da se Babilon visoko uzdizao nad drugim kraljevstvima svijeta, također je istina da se je Papinstvo, Antikrist, uzvisio kao kraljevstvo nad narodima zemlje, i pokušao vladati njima željeznom palicom, polazući pravo na vlast u ime pravog Krista. I kao što je onaj sveden na propast, još mnogo više tek čeka konačni pad Babilona Velikog, Majke Bludnica, kao veliki mlinski kamen bačen more, da se više ne diže. Ali ako je ambicija ovih da imaju dominaciju nad drugima bila velika, još je veća bila ambicija Sotone da bude viši od ostalih Božjih stvorenja, da ima svoje kraljevstvo i svoje vlastite podanike – suparničko kraljevstvo Jehovinom – nad zemljom, kao što je Jehovina vlast na nebu. Međutim, to također neće uspjeti, i sam Sotona prvo će biti vezan tijekom tisuću godina vladavine Otkupitelja i podizanja prokletstva i blagoslivljanja svijeta, ali naknadno, kao što Sveto Pismo jasno pokazuje, on će biti uništen zajedno sa svim svojim anđelima – svojim glasnicima, svima koji slijede njegove vodstvo i njegov smjer. (Mat. 25:41; Heb. 2:14; Otk 20:10)

Sotonini Suradnici U Zlu – Legije Demona

Kao što je već viđeno, prema Biblijskom izvještaju, Sotona nije imao anđeoskih suradnika u njegovoj uroti i pobuni na njegovom početku. Naprotiv, mi razumijemo da su svi sveti anđeli bili u potpunom suglasju s božanskom vladavinom i da su neki od njih bili zaduženi vladati nad palim čovjekom i pomagati čovječanstvu, ako je moguće, vratiti se natrag u sklad s Bogom i da ih ograniče od daljnjeg izopačenja. To je bilo prije potopa u Noinim danima. Bilo je to prvo iskustvo anđela s grijehom, nelojalnosti Bogu, moralnom ukošenošću. To im je postalo test, jer je sugeriralo mogućnosti zlog smjera, suprotno božanskoj volji. To je sugeriralo užitke i prednosti kao rezultat takvog smjera i tako postalo test njihove odanosti i poslušnosti Jehovi. Sveto pismo nas jasno obavještava da su pod ovim testom neki anđeli, koji su prethodno bili sveti i poslušni,

postali prijestupnici, upali u i bili zagađeni grijehom. I Juda i Petar govore o tim „anđelima koji nisu očuvali svoje prvotno stanje,” i kojima je, kao posljedica, Bog ograničio njihove slobode, čuvajući ih u lancima, pod tamom, do velikog sudnjeg dana, još uvijek u budućnosti, kada će njihovi slučajevi biti saslušani. (2 Pet. 2:4; Juda 6)

Izolirani od svetih anđela, ovi pali anđeli su od tada poznati kao demoni ili đavoli, a Sotona je prepoznat kao „knez đavola” – njihov vođa s kojim surađuju kao prijevarni radnici među ljudima. Bez zaposlenja u dobrim djelima, i prepušteni sami sebi u zlu, ne treba nas čuditi da u njima zlo poprima velike razmjere, i da su oni vjerni saveznici Sotone u poticanju njegove izvorne laži – „Nećeš sigurno umrijeti.” Izgleda, vrlo brzo nakon potopa ti pali anđeli, demoni počeli su zavoditi čovječanstvo, pod krinkom religije. Dok su bili okovani ili zatvoreni u smislu da više nisu bili u stanju pojavljivati se među ljudima u fizičkim tijelima, oni su ubrzo pronašli u izopačenoj rasi one koji su se bili spremni pokoriti kao njihovi zastupnici ili mediji, i oni su djelovali kroz tijela ovih, umjesto kroz vlastita tijela. Takvi „*mediji*” ili ljudski kanali komunikacije između demona i čovječanstva bili su, u stara vremena, poznati kao „fetiši”, „čarobnjaci”, „vještice”, „nekromanti”, „medicinari” i „svećenici” lažnih religija. Njihovi razni napori da steknu kontrolu nad narodom Izraela, kojega je Bog odabrao za svoje predstavnike u svijetu na neko vrijeme, jasno su zabilježeni u Svetom Pismu i narod je bio strogo upozoren na njih. Zakoni su bili doneseni, i u znatnoj mjeri provedeni, protiv onih koji su postali zastupnici komunikacije između demona i Izraela – kazna je bila smrt.

Čovjek je, konstitutivno, slika Boga i kao takav jest slobodno, neovisno biće. Ova se sloboda proteže i na njegovo moralno djelovanje; odatle i izraz da je čovjek „slobodno moralno biće.” Koliko god mogao izgubiti svoju osobnu slobodu, ili postati zarobljen ili osobama ili vlastitim žudnjama, unatoč tome njegovo moralno djelovanje je slobodno – on je slobodan željeti,

da se posluži svojim umom na koji god način želi. Ako hoće podložiti svoj um Gospodinovoj volji, on to može učiniti; ako se želi podložiti zlom utjecaju, on to može učiniti; a ako on hoće ostati neovisnim i od Boga i od zlih utjecaja to može učiniti do mjere do koje će mu njegove fizičke moći i mentalna prosudba dopustiti – ali oslabljena zbog pada, i njegove naslijeđene slabosti, njegova prosudba kao i njegovo znanje i sposobnost rasuđivanja uvelike su umanjeni, i, prema tome, njegova moralna neovisnost proporcionalno je u opasnosti, kada ga napadnu „zavodnički duhovi i đavolski nauci,” kako Sveto pismo objavljuje da će zli utjecaj raditi po cijelom sadašnjem svijetu. (1. Tim. 4:1) Nije iznenađujuće, stoga, da su ovi pali anđeli, demoni, u svakoj zemlji i u svako doba, pronašli mogućim zadobiti posjedovanje brojnih medija. I oni su birali tko će biti njihovi mediji, tražeći, koliko je to moguće, one koji posjeduju mentalni kapacitet, da kroz ove prirodne kvalitete i sposobnosti oni mogu što temeljitije djelovati u kontroli masa općenito. Slijedom toga mi nalazimo u poganskim zemljama i među Indijancima da su ti mediji, svećenici, čarobnjaci, vještice, nekromanti, astrolozi i prorice bili među najmudrijima i najposposobnijima. U moderno doba, u Kršćanstvu, ovi mediji demona često su poznati po ovome imenu, medij, kao među Spiritualistima. To je jedno od najtočnijih imena ikad primijenjenih, jer, jednostavno i strogo, oni koji se podvrgnu tim zlim utjecajima, da budu kanali komunikacije s ljudima, samo su mediji putem kojih zli duhovi komuniciraju, bilo riječima ili kucanjem, ili zapisima, ili na neki drugi način.

Opće metode i opće učenje ovih demona, kroz takve medije, u svako doba i u svim zemljama, bili su praktički isti. Lažno predstavljaju sebe i personaliziraju mrtve, osim vrlo povremeno, kad su se toliko odvažili da priznaju da su demoni – kao, na primjer, među Kinezima. Vidi također 1 Kor. 10:20. Izdavajući se za mrtva ljudska bića oni ostvaruju višestruko djelo veoma uspješno:

(1) Oni podržavaju izvornu laž koju je objavio Sotona u Edenu, „Nećete sigurno umrijeti.”

(2) Kroz ovu laž oni predubjeđuju umove čovječanstva protiv Evanđelja i svih njegovih odredbi.

(3) Božanske pripreme za čovjekovo otkupljenje i oporavak iz grijeha i njegove kazne, smrti, oni tako čine da izgledaju nedosljednima, nerazumnima, besmislenima. Poričući da je plaća za grijeh smrt i tvrdeći da je plaća grijeha vječna muka, njihova teorija ne samo da huli božanski karakter, predstavljajući ga kao oličenje nepravde i okrutnosti, nego to čini smiješnim Biblijsku doktrinu o otkupnini; jer je čak i pali razum u stanju prepoznati da smrt našega Gospodina na Kalvariji ne bi mogla otkupiti rasu od vječnog mučenja; i da stoga ne bi bilo nikakva sklada između kazne i cijene otkupnine.

(4) Čine doktrinu uskrsnuća beskorisnom i nerazumnom, jer ako nema mrtvih, kako može biti uskrsnuća mrtvih? Ako svi, umirući, postanu življi nego što su ikad prije bili i u puno boljem su stanju nego prije, kojoj dobroj svrsi može poslužiti uskrsnuće? ili zašto bi se to trebalo držati kao nada, i jedina nada, postavljena pred nas u Evanđelju?

(5) To priprema put za porobljavajuće pogreške. Među poganima ovo u znatnoj mjeri poprima oblik štovanje roditelja i vjeru u transmigraciju duše – da oni koji umru kao ljudi, nakon što ostanu za neko vrijeme u bestjelesnom stanju, rodit će se u svijet opet kao psi ili mačke, konji ili krave, štakori ili miševi i proći kroz različita iskustva tih nijemih životinja; ili, ako su dostojni, prijeći u plemenitije uvjete.

(6) U Kršćanstvu je ovo zlo poprimilo svoj najSotonskiji oblik, lažna doktrina postala je temelj svih grubih pogreški i praznovjerja s kojima se je Kršćanstvo borilo. Ne bi moglo biti nikakve teorije o vječnom mučenju, izuzev što je izgrađena na ovoj doktrini demona, da su mrtvi *živi* – sposobni za patnju. Ne

bi moglo biti nikakve teorije i doktrine čistilišta, izuzev zbog istog učenja; posljedično tome, ne bi bilo molitvi za mrtve, ni plaćanja mise za mrtve. Slijedom toga, također, velike svećeničke institucije koje su se ugojile na tim lažima ne bi se mogle razviti, porobiti čovječanstvo svojim zabludama i lažnim prikazivanjima božanskog karaktera i plana.

(7) Iako je moć Papinstva slomljena u velikom Reformacijskom pokretu iz šesnaestog stoljeća, ova temeljna laž, koju podučavaju demoni i koju oni podržavaju među svim narodima s raznim dokazima, demonstracijama, i manifestacijama, bila je pažljivo čuvana; i reformatori su istupili, još uvijek vezani ovom izvornom laži, koju je podučavao otac laži, i koja je podržavana od njegovih legija zlih duhova. Tako je to i u Protestantizmu postalo osnova svih poteškoća i pogreški s kojima se različite denominacije od tada muče. To ih je zaslijepilo u velikoj mjeri na svjetlost božanske Riječi, sprečavajući ih od „poimanja sa svim svecima dužine i širine, visine i dubine Božje ljubavi.” (Efež. 3:18)

(8) Prilagođavajući se novom stanju, on je, unutar posljednjih pedeset godina, preuzeo ulogu svjetlonoše Crkve, i potrudio se da vodi sve koji žele istinu. U ovome je vjeran karakteru koji je za njega istaknut u nadahnutoj Riječi, jer Apostol izjavljuje, „Sotona je preobražen u anđela svjetlosti.” (2. Kor. 11:14)

(9) Spiritizam nije uspio zarobiti većinu Kršćanskog puka. Iako hendikepirani lažnom teorijom da su njihovi mrtvi prijatelji živi, Kršćani općenito su nekako instinktivno shvatili da mediji (najbolje što je Sotona mogao dobiti) nisu bili takvi mediji koje bi Bog odredio za komuniciranje informacija, i biti kanalima zajedništva između sebe i njihovih prijatelja, za koje pogrešno vjeruju da su živi, i često u njihovoj blizini, iako neviđeni; prema tome, veliki Protivnik, dok je dopuštao

Spiritizmu okupiti i zadržati i zavesti na zlo što je više moguće, smatrao je potrebnim uvesti još podmkulija iskušenja, još bliže imitacije pravog Kršćanstva, pod imenima

Kršćanska Znanost i Teozofija

Ti sistemi, pretvarajući se da poštuju božansku Riječ i uzalud uzimajući Kristovo ime, a da nemaju vjere u njega kao Otkupitelja, koriste se kao mamac za Kršćane koji se u ovo vrijeme bude – da utaže njihove želje za nečim novim i boljim od ljuske ljudske tradicije, na kojima su se tako hranili toliko dugo. Oni se izjašnjavaju da svoje sljedbenike hrane znanstvenom istinom, zanemarujući istinu, znanost, u svakom smislu riječi.

(10) Vidjevši da je obnova božanski plan u bliskoj budućnosti, Protivnik pokušava odvratiti ljudsku pažnju od božanskog plana liječenjem umom, kroz Kršćanske Znanstvenike, Teozofe i vidovnjake. Ove varljive krivotvorine istine, dok negiraju sam temelj Biblijske istine (Otkupninu), dokazi su nam da Sotonina moć zavaravanja Kršćanstva jenjava, da njegova kuća, barem kad je riječ o inteligentnima, tetura prema padu. Svjetlo Milenijske zore sviče na svijet čovječanstva, i veliki branitelj pogreške je na svojoj krajnosti. Neka je hvala Bogu da će uskoro biti svezan i spriječen u zavaravanju svijeta za tisuću godina Kristove Milenijske vladavine, u kojoj će svjetlost znanja ispuniti cijelu zemlju kao vode što prekrivaju velike morske dubine!

Dok promatramo poganstvo, jasno vidimo užasan i ponižavajući rad ovih demona, kako su prikovani njihove okove na ljude pokazujući čudesne moći, preko svojih ljudskih zastupnika – kao, primjerice, fakiri danas u Indiji i općenito „Crna Magija” koju se prakticiralo širom svijeta u mračnijim danima prošlosti. Sveto Pismo nam pokazuje učinak Evanđelja

na ova đavolja djela i ukazuje na to da je svjetlost božanske istine „svjetlost svijeta,” koja će sama biti sposobna da rastjera tminu Protivnika. Zapazite sukob između svjetla i tame, kako je zabilježeno u iskustvu apostola Pavla kad je putovao kroz Aziju i u Europu, noseći pravo svjetlo, kada su „mnogi od onih koji su povjerovali dolazili ispovijedati i očitovati svoja djela. A mnogi od onih koji su se bavili vraćanjem donosili su knjige te ih spaljivali pred svima. I procijenili su njihovu vrijednost te su ustanovili da vrijede pedeset tisuća srebrnjaka. Tako se riječ Božja silno raširila i jačala.” (Djela 19:18-20)

Apostoli su se neprestano sukobljavali s tim zlim duhovima, koji su se ponekad nastojali suprotstaviti Evanđelju, ali općenito shvatili su da se u potpunosti ne mogu nositi s višim duhovnim moćima koje djeluju kroz Apostole. Jednom prilikom čitamo da je zli duh tražio pripadnost Evanđelju i potaknuo je medija slijediti Apostola i one s njim, pozivajući, „Ovi su ljudi sluge Boga Svevišnjega, koji nam navješćuju put spasenja.” Međutim je li ovo bilo pokušaj povezivanja Evanđelja s demonizmom i posrednikom, ili je li to bio pronicljiv trik kojim su demoni očekivali da će postići sam rezultat koji je uslijedio, naime, poremećaj među ljudima i protivljenje apostolima, ne možemo suditi. Ali u svakom slučaju, jedna točka koja se jasno ističe je da je Apostol prepoznao te medije, ne kao medije mrtvih, nego kao medije demona, palih anđela. I u razgovoru s apostolima ti demoni nikada nisu poricali vlastiti identitet. (Vidi Djela apostolska 16:16-19; 19:15; Jak. 2:19.)

Isto tako u službi našega Gospodina, ovi zli duhovi su našli mnoge među Židovima koji su ih bili voljni primiti – poznati kao „opsjednuti đavlima.” Kad su ga posjedovali mnogi od tih demona, kao što je to često bilo slučaj, žrtva nije imala gotovo nikakvu kontrolu nad sobom. Njegove misli, riječi i djela bili su kontrolirani od ovih brojnih zlih duhova, i njegovo

ponašanje je bilo ono ludila. Mnogi koji su bili opsjednuti đavlima bili su izliječeni u vrijeme našega Gospodina, i od njega samog i od onih koje je on poslao, naoružane sa njegovim duhom, moći, utjecajem. Zanimljiv izvještaj jednog od ovih slučajeva istjerivanja zlih duhova nalazi se u Luki 4:34-37; Mat. 8:28-33, gdje demoni ne samo da nisu pokušali poreći vlastiti identitet, razgovarajući s Gospodinom, nego su priznali njegovo gospodstvo i moć nad njima i njihovo očekivanje nekog budućeg prekida njihovog sadašnjeg sputavanja ili zatvora – vrhunac ili sud u njihovom slučaju.*

„Jer nije nam se boriti [samo] protiv krvi i mesa”

Iz gore navedenog vidimo da su i sam Sotona i demoni, njegovi suradnici u zlu, zaista velika sila koja radi u i na i kroz čovječanstvo, u suprotstavljanju Bogu, i u protivljenju planu pomirenja kojeg je on projektirao i koji je počeo djelovati pri prvom dolasku i smrti našega Gospodina, kao otkupne cijene za grešnike. Samo s ovog stajališta možemo shvatiti jasno značenje riječi Apostola, „Jer se mi ne borimo protiv tijela i krvi, nego protiv poglavarstava, protiv vlasti, protiv duhovnih opačina u visinama [uzvišenim položajima].” (Efež. 6:12) I kad je vidio da je pali čovjek toliko nesposoban da se obrani od ovog lukavog Protivnika, i da narod Gospodnji može pobjeći od njegovih mahinacija samo u mjeri u kojoj su njihova srca temeljito odana Gospodinu i pažljivi prema njegovoj Riječi – i onda zato će takvima pružiti posebnu pomoć i izbavljenje od zla, koje bi, da nije bilo te pomoći, prevarilo same izabrane – moramo se pitati, zašto Bog dopušta ovom velikom Protivniku da tako okruži čovjeka sa zabludnim pogreškama, lažnim doktrinama i, do neke mjere, s čudima u prilog istima?

---

* Za daljnju raspravu o spiritizmu – demonizmu, pogledajte „Što Sveto Pismo kaže o spiritizmu?” Obratite se izdavačima.

Odgovor na ovo pitanje i jedini zadovoljavajući odgovor kojeg se može naći, je da Bog u sadašnjem vremenu ne traži pomirenje cijelog svijeta, ne pokušava da dovede cijelo čovječanstvo u sklad sa sobom, već, naprotiv, samo odabire između otkupljene rase predodređeno malo stado, Novo Stvorenje, koje će učiniti njihov poziv i izbor sigurnim, pod božanskom providnosti, postavši, u srcu, kopijama Božjeg dragog Sina, njihovog Otkupitelja, njihovog Gospodina, njihovog Zaručnika. Iskustvo svijeta, pod tim zabludama Protivnika tijekom Milenijskog doba će biti temeljito razotkriveno. Svi će tada vidjeti i u potpunosti shvatiti obmanjujuće i zarobljavajuće i ponižavajuće utjecaje svakog drugog smjera osim smjera pravednosti i svakog drugog duha i utjecaja od Božjeg Duha, duha Istine. Svi će tako ustanoviti koliko su temeljito bili zarobljeni i koje je „Sotona po svojoj volji vodio u zarobljeništvo” (2. Tim. 2:26); kako su temeljito bili zaslijepljeni od boga ovoga svijeta protiv istinske svjetlosti Božjeg karaktera, koja sjaji kroz Krista (2. Kor. 4: 4) i naučit će lekciju od nekoliko dijelova: (1) Da je Bog istinski prijatelj svih njegovih stvorenja i da su njegovi zakoni u njihovom interesu i za njihovu dobrobit. (2) Saznat će za podmukli karakter zla, kao što je bilo prikazano u Sotoni, u palim anđelima, i u vlastitim osobnim iskustvima. (3) Naučit će da se ne mogu bezuvjetno pouzdati u vlastiti sud; i da je uz čovjekovo ograničeno znanje, pod takvim uvjetima, moguće da se svjetlost prikaže kao tama, i da se tama učini svjetlom – da se dobro pojavi kao zlo i da se zlo učini dobrim. Ova će lekcija biti od vječne vrijednosti, tako da će cijelo čovječanstvo naučiti vjerovati bezuvjetno u božansku mudrost, kao i u božansku dobrotu i moć.

Služba Zla

U međuvremenu ove pogreške i praznovjerna među ljudima služe, ipak, da ih drže u ropstvu, za vrijeme kada bi bili

nesposobni iskoristiti slobodu dobro; jer samo savršeni ljudi, samo oni koji imaju potpunu „sliku Božju” i koji su vođeni od njega, pravilno su pripremljeni za samokontrolu koje bi bilo na njihovu vlastitu korist. U međuvremenu, također, ta Sotonina protivljenja i njegovi suradnici u zlu i protivljenja svijeta istkana kroz njihove pogreške i zablude, usmjerena su protiv Istine, protiv onih koji postaju njeni sluge, u omjeru u kojem su odani Istini i energični u toj službi. Bio je to naš kraljevski Gospodar, najvjerniji sluga živoga Boga, koji je objavio onima koji će slijediti njegove stope, „Ako vas svijet mrzi, znajte da je mene mrzio prije vas! Kad biste bili od svijeta, svijet bi volio svoje; a pošto niste od svijeta, nego sam vas ja izabrao iz svijeta, zbog toga vas svijet mrzi.” (Ivan 15:18,19) Shodno tome, djelovanjem prirodnog zakona, mogli bismo reći, slijedi da „svi koji žele živjeti pobožno u Kristu Isusu, trpjet će progonstvo.” (2. Tim. 3:12) I ta progonstva i protivljenja od svijeta, tijela i đavla su čekić i dlijeto i pribor za poliranje od Gospodina, koje koristi u razvoju Novoga Stvorenja.

Bog se koristi ovim oruđima protivljenja koje Protivnik sam priprema i uzrokuje da ga gnjev i protivljenje (i ljudi i đavola), hvale, upravo ta iskustva i nevolje njegove izabrane Crkve *rade za nas* „daleko veću i vječnu težinu slave.” (2. Kor. 4:17) Ovo su oruđa kojima se živo kamenje velikog Hrama Božjeg razvija i oblikuje, polira i priprema, u skladu s dizajnom velikog Arhitekta – u namjeri da uskoro, u i kroz ovaj živi Hram, sve obitelji na zemlji mogu biti blagoslovljene i toliko koliko ih hoće biti dovedeno u jednost, pomirenje, s Gospodinom. Kad tako shvate da su protivljenja ljudi uglavnom rezultat njihovog pada i pogrešaka i sljepoće koja ih je zadesila kroz mahinacije velikog Protivnika Boga i pravednosti, Gospodinov narod može imati veliko suosjećanje, ne samo za svijet općenito,

nego i za one, čak, koji su njihovi protivnici i progonitelji. Daleko od toga da im se žele osvetiti, oni mogu vrlo ispravno voljeti svoje neprijatelje i činiti dobro onima koji ih progone, shvaćajući u međuvremenu da, u punom i istinskom smislu riječi, „oni ne znaju što rade.”

Među ljudima koji su protivnici Pomirenja mi prepoznajemo mnoge koji na razne načine i iz različitih motiva svi surađuju s velikim Protivnikom u protivljenju Bogu i djelu Pomirenja. Kad bismo spomenuli, kao prve među njima, čuvare javnih kuća, čuvare salona, čuvare kockarnica, i fetiša i medije, čarobnjake i svećenike, izjavili bismo stvar koja bi se svidjela, vjerojatno, većini. Ali s božanskog stajališta, koje nastojimo zauzeti, činilo bi se suprotno ovome – da oni koji jesu vođe misli u civiliziranim zemljama i koji se protive svjetlu Istine, dok su nominalno njezine sluge, zauzimaju mjesto najveće odgovornosti u očima Boga i jesu najpotpunije Sotonino ovozemaljsko oruđe – često nesvjesno. Djela apostolska 3:17

Naša nada za mnoge od onih koji su stupili u kontakt sa svjetlošću Istine kroz cijelo Evandeosko doba i sada na kraju vijeka, da je njihovo protivljenje istoj barem bilo ono djelomične sljepoće, kako apostol kaže u odnosu na one koji su razapeli našega Gospodara: „znam da ste to učinili iz neznanja, kao i vaši glavari.” (Djela 3:17) S ovog stajališta možemo imati malo nade za neke od najnasilnijih protivnika Istine – Evolucioniste, Teozofe, Spiritualiste, Kršćanske Znanstvenike, Rimokatolike i Protestante. Naše nade za budućnost jesu nužno manje u slučaju onih koji su bili prosvijetljeni o ovim temama Sadašnjom Istinom, ali koji su, za radi ambicije ili ljubomore ili ponosa u njihovoj želji da budu netko i nešto, postali protivnici Gospodinova djela. Takvi općenito upadaju u pogreške Univerzalizma, postavši oslijepljeni što se tiče Gospodinove prisutnosti, pa čak i glede

otkupnine. Na nama nije da donosimo presudu u vezi njih ali ipak za nas je da se bojimo za njih i da zapazimo u njihovom slučaju, primjenu teksta Svetog Pisma koji izjavljuje, „Jer je nemoguće one koji su jednom prosvijetljeni i okusili dar nebeski, i postali sudionici Duha Svetoga, i okusili dobru riječ Božju, i snage budućega svijeta, ako će otpasti, ponovo obnoviti na pokajanje kad sami sebi iznova razapinju Sina Božjega i javno ga sramote.” (Hebr. 6:4-6) Na nama je da znamo ispunjenje ovih tekstova Svetog Pisma i da nemamo zajedništvo s takvim neplodnim djelima tame, već da ih radije ukorimo i da se povučemo iz društva onih koji hodaju ne po učenjima Apostola, i koji ne drže vjeru jednom predanu svetima, niti njezin duh; jer svi takvi su na Sotoninoj strani, protivnici Gospodina i njegova plana, od kojega je Pomirenje, Otkupnina, centar ili središte. (2 Pet. 2:21; 2 Sol. 3: 6; Juda 3)

Razmatrajući ovu temu napadaja dobro je imati na umu da su iskušenja našega Gospodina u pustinji* ilustrirala najjasnije sva iskušenja kojima je Novo Stvorenje predmet.

Napadi Protivnika

Jedno uznemiravanje od Protivnika koje kao da je u dobrom suglasju sa čežnjama tijela, argument je da bi Novo Stvorenje trebalo biti pod tolikom božanskom zaštitom da bi svi njegovi materijalni interesi trebali biti napredni. Međutim, ovo je obrazloženje *tjelesnog* čovjeka i ne nalazi potporu u Riječi Božjoj, koja *mora* voditi sud Novog Stvorenja. Stari um inzistira da sigurno bliski odnos „posvojenja” i njegovo obećanje budućeg sunasljedstva u Kraljevstvu, sa sobom mora nositi blagoslove i zaštite i usluge i povlastice s obzirom na sve materijalne stvari. Glavni argument je u vezi sa zdravljem: zašto bi i naša posvećena smrtna tijela trebala biti bolesna ili bolna?

---

* Sv. V, str. 110.

Svakako Bog ne bi slao bolesti i bolove; i stoga, oni moraju biti od đavla. To su argumenti i ako su od našeg Protivnika, ne bismo li to trebali smatrati dokazom božanske nemilosti da im obraćamo pažnju i moliti se za izbavljenje od njih?

Protivnik, kroz razne kanale, sugerira ova pitanja danas s velikom ustrajnošću; i sugerira potvrđan odgovor na koji mnogi ne bi posumnjali da je bio na njegov poticaj – da je bolest u tijelima Božjeg naroda znak Božje nemilosti; da bi koristiti lijekove bilo dokaz nedostatka vjere u Boga; da bi se umjesto toga trebali pouzdati u molitvu vjere; da su čak i prirodni Izraelci imali takve prednosti i iskazivali ih, i mnogo više bi se stoga duhovni Izraelci trebali oslanjati na Boga kao svog iscjelitelja. Mormoni, Kršćanski Znanstvenici, Kršćanski Saveznici, i svi članovi Kršćanske Katoličke Apostolske Crkve u Sionu ove argumente koriste na najočitiiji način, da zavaraju i zarobe – „ako je moguće i same izabrane,” da skrenu pažnju sa istine.

Činjenica je da su stvarni interesi Novog Stvorenja i njihovi fizički uvjeti i interesi često suprotni. Prorok David, govoreći za njih, izjavljuje: „Prije svoga stradanja zastranio sam.” „Nova stvorenja” – ne njihova smrtna tijela – stvarni su Božji sinovi; doista, kao što smo to već vidjeli, Bog je *žrtvu tijela* (čak nakon što je bilo opravdano) postavio kao uvjet koji prethodi našem začecu, ili prihvaćanju. To nije bilo slučaj s tjelesnim Izraelom, čije su fizičke povlastice i materijalni blagoslovi itd. tipizirali uvjete koji će vladati tijekom Milenijskog doba, kada će antitipski Kralj i Kraljevstvo biti na vlasti. (Izl. 15:26; Lev. 26:3-15; Pnz. 28:1-14)

Naprotiv, ono što treba činiti važan dio ispitivanja Novih Stvorenja je da u pogledu zemaljskih stvari moraju „hodati po vjeri, a ne po gledanju.” Da, više od toga – moraju trpjeti progonstvo, moraju prakticirati samoodricanje, moraju biti kao varalice, a ipak istiniti; kao da nemaju ništa, iako stvarno (vjerom) posjedujući sve stvari; kao nerazumni, premda stvarno mudri prema Bogu. Toliko da proročanski opis Gospodara mora biti u

velikoj mjeri primjenjiv na sve koji pomno prate njegove korake, naime, „a mi držasmo da ga Bog bije, i udara, i ponižava.” Prorok izjavljuje: „kazna za naš mir bijaše na njemu, njegovim ranama mi [grešnici] smo iscijeljeni.” Nemojmo zaboraviti da je naše ozdravljenje ili opravdanje prethodilo našem prihvaćanju kao članova Kristova tijela – članova Novog Stvorenja; i da je naše prihvaćanje na taj viši nivo sinovstva i sunasljedstva bio pod posebnim uvjetom da „*patimo s njim*”; ili kao što je opet rečeno, da „dopunjujemo ono što preostaje *Kristovim mukama*.” (Iza. 53:4,5; Rim. 8:17; Kol. 1:24)

Istina, naš Gospodin nije imao vlastitih bolesti, jer je bio savršen; ali ipak je zapisano da „on suosjeća s našim [čovjekovim] slabostima” i „on sam je slabosti naše uzeo” – slabosti koje su išle k njemu jer „iz njega je izlazila sila i liječila” mnoštvo. (Hebr. 4:15; Mat. 8:17; Luka 6:19)

Mi, kao svećenici, također moramo biti „taknuti” i dovedeni do suosjećanja sa svijetom kome ćemo uskoro biti kraljevi, svećenici i suci. Ali nije potrebno niti nam je moguće dati velik dio svoje fizičke snage, ili uzeti slabosti i bolesti drugih – mi svaki imamo neka iskustva ove vrste ionako, iz razloga našeg sudjelovanja u padu; jer po tijelu mi smo bili „djeca gnjeva kao i drugi” i imali udjela s uzdišućim stvorenjem u njegovim nevoljama. Trošak snage našega Gospodina nije bilo u korist Crkve; jer nju (Crkva) se nije moglo priznati sve dok njegova žrtva nije bila dovršena i predstavljena Ocu i on ju prihvatio u našu korist – tek od Pedesetnice. Sve dok Duh nije došao na njegove sljedbenike, bilo je beskorisno pokušavati govoriti im o nebeskim stvarima. (Ivan 3:12, 16:13; 1. Kor. 2: 10-12) Stoga je snaga našega Gospodina bila u velikoj mjeri potrošena u izgovaranju parabola i alegorija koje će biti shvaćene kasnije uz pomoć Duha; nego uglavnom u liječenju tjelesnih slabosti i pokazujući tako, simbolično, veća djela i veća ozdravljenja u kojima mi možemo sudjelovati, sada i u Kraljevstvu –

otvaranje očiju razumijevanja, prouzročiti da moralno mrtvi čuju glas Gospodina, pa čak i sada za početak novog života. Stoga, Apostol izjavljuje da imamo prednost „položiti život za braću” – da nadopunimo „Kristove muke za njegovo tijelo, koje je crkva.” (1. Ivanova 3:16; Kol 1:24)

Neće uskratiti ovim riječima njihovo pravo značenje i tvrditi da nas polaganje života za braću neće koštati žrtve fizičke snage; i da „Kristove muke „ne koštaju fizičke boli. Umor našega Gospodina i gubitak „sile” (snage) i što je bio „dirnut *suosjećao* s našim slabostima” proturječi bilo kojoj takvoj misli. Ne bi stoga trebalo biti naše očekivanje da ćemo proći bolje od svijeta u našim zemaljskim interesima, nego da iskusimo *gubitak*, da „*trpimo* s njim.” Takvi se gubici slobodno priznaju s obzirom na čast među ljudima, i financijski prosperitet – da je naš Gospodar bio „neugledan” i „osiromašen” u svojoj spremnosti da druge obogati – i da su apostoli imali slična iskustva i dali nam primjer. Zašto onda ne mogu svi vidjeti da su Timotejeve „česte bolesti” i Pavlov „trn u tijelu” i Epafroditova „bolest” bili tjelesne bolesti slične onima koje su sada dopuštene Gospodinovim vjernima? Istina, sve je to bilo od đavla, u tom smislu da je Sotona započeo grijeh i da su te bolesti neki od rezultata; ali one nisu bile utoliko više od đavla nego su to bili njihovi zatvori i udarci te brodolom i smrt.

Sotona je vjerojatno bio neizravno, ako ne izravno poticatelj svih tih fizičkih katastrofa – koje su sve zajedničke ljudima. Ipak, apostol nije smatrao da je bio odbačen od Boga u takvim iskustvima, nego je bio slavljen u njima kao dijelovima *žrtve* koju mu je bilo dopušteno napraviti, dio patnji koje mu je bilo dopušteno izdržati zbog Gospodina, zbog istine – i što su one više premašivale one ostalih ljudi više se radovao i računao da će njegova buduća slava time biti poboljšana.

Međutim, moramo razlikovati patnju *zbog pravednosti* i patnje zbog neispravnog postupanja. Apostol ističe da na ljude

dolazi puno patnje na račun bavljenja tuđim poslovima i drugih zlih djela; i mogli bismo navesti proždrljivost (Filip. 3:19) i nedostatak samosvladavanja među tim zlima koja donose patnje što se ne može smatrati patnjom zbog pravednosti. Neka se niko ne raduje u takvim patnjama; nego radije tugujte i molite se i postite – vježbajte samosvladavanje. Ali kad po njegovom najboljem sudu Novo stvorenje ugleda vrata mogućnosti koju mu je otvorila Providnost i ulazi na njih revno i požrtvovno, i to rezultira tjelesnim tegobama, što bi svjetski mogli smatrati znakovima nepromišljenosti, neka se ne stidi, nego neka slavi Boga u ime takvih nevolja – radujući se što je bio smatran „dostojnim *trpjeti*” za ime Krista.

Doista ako se tegobe pojave iz bilo kojeg razloga koji nije grešan ili sebični, može ih se primiti sa strpljenjem i zahvalnošću, i naučiti lekcije o suosjećanju za uzdišuće stvorenje i nade i pouzdanja u obećano podizanje prokletstva u Milenijskom jutru. Milost u srcu vrši zasigurno vrlo povoljan utjecaj na svaku funkciju života; ali ne može (bez čudesnog uplitanja) ponovno stvoriti ili popraviti naša smrtna tijela; i Bog ne namjerava takva čuda koja bi bila štetna vodeći nas da hodimo po gledanju, a ne po vjeri, i privlačio bi u Crkvu klasu koju Bog sada ne traži. Kao što smo vidjeli, opravdava nas *vjerom*, *umjesto* toga – računa nas kao *cjele* dok nas ostavlja zapravo nesavršenima kao i uvijek. Milost u srcu nas ne čini neosjetljivima na utjecaje topline i hladnoće, ili gladi i žeđi, iako nam daje strpljenja izdržati to kad je to neizbježno, s povjerenjem u brigu našeg nebeskog Oca i u njegovo obećanje da će *sve* na kraju raditi za naše dobro ako je pravilno primljeno sa strpljenjem i vjerom.

Znači li to da, iako svijet može tražiti korijenje i ljekovito bilje i melem, Novo Stvorenje neće tražiti i koristiti ništa od toga jer oni moraju podnijeti bol da bi pokazali svoju vjeru? Nipošto. Imajmo na umu i utisnimo duboko u naše misli da Božje postupanje s njegovim narodom u ovo Evanđeosko doba nije po

tijelu, već kao Novih Stvorenja. „Tijelo ne koristi ništa” – mi smo ga posvetili smrti, uništenju, ionako, i naši su interesi kao Novih Stvorenja naša glavna briga. Mi imamo prednost, u pogledu naših smrtnih tijela, *učiniti ono što razumno možemo* kako bismo ih održali u redu, bez ometanja nelagodnosti (nedostatka lakoće), nego uvijek kao naše sluge, da nam omoguće izvršiti naš savez službe u žrtvu. Jesu li gladna i traže li hranu i piće? – mi možemo udovoljiti njihovim zahtjevima, unutar razumnih granica, priskrbujući takve namirnice za koje vjerujemo da bi ih naš Gospodin odobrio, takve koje bi najbolje omogućile da radi svoj posao vjerno. Osjećaju li se hladno i nelagodno? – naša je prednost priskrbiti odjeću za kakvu vjerujemo da bi je naš Gospodin odobrio. Izgaraju li od vrućice? ili su napuhana od boli? – naša je prednost smanjiti temperaturu i olakšati bol korištenjem bilo kojeg lijeka u koji možemo vjerovati da je koristan, ali ne da se podvrgnemo vidovnjacima, Kršćanskim Znanstvenicima, hipnotizerima ili drugima koji koriste čaranja kako bi uklonili nevolje uz pomoć našeg Protivnika, koji bi nam tako zarobio um. Novo Stvorenje ima svaku *prednost* koju tjelesni čovjek uživa što se tiče brige o njihovim jadnim, krhkim, umirućim tijelima. Dapače, štoviše, *dužnost* je svakog stvorenja voditi razumnu brigu o svom tijelu; a ta se *dužnost* pojačava u slučaju Novog Stvorenja, iz razloga što su njihova tijela bila predana Gospodinovoj službi kao žrtve – čak i do smrti – i oni bi trebali napraviti što je moguće veću službu žrtve od njih.

Neki će biti spremni reći: „Da, brzo bih primjenio kremu ili drugu jednostavnu mast vlastite izrade za opekotinu, ili regulirao moj sustav diskriminirajući moju upotrebu različite hrane; ali mislim da bi bilo potpuno drugačije kupiti lijekove i masti ili pozvati liječnika.” Ali takve su diskriminacije besmislene. Mogli bismo i reći kad mi je hladno, „obući ću odjeću i ugrijati se, ako budem mogao posjedovati ovce i isjeći vunu i iščešljati je te ju isplesti i izrezati i uklopiti i napraviti odjeću potrebnu da me zaštititi od hladnoće; ali neću koristiti odjeću koju su pripremili

drugi, ma koliko bi superiorna ili prikladnija mogla biti.” Ili kad smo gladni, zavaravamo li se da moramo sijati i žeti i mlatiti i mljeti i peći naš kruh prije bi bilo ispravno koristiti ga? I možemo li se okoristiti radom i vještinom poljoprivrednika i mesara i pekara i krojača u brizi za našu tjelesnu udobnost i smatramo li grijehom iskoristiti vještinu brata ili susjeda ili stranca u ublažavanju tjelesne boli? Sigurno ne. Ne treba nas se shvatiti da zagovaramo upotrebu lijekova, nego upotrebu zdravog razuma. Uzimanje lijekova nesumnjivo može otići u razmjere ludosti ili čak zločina. Regulacija sistema pažljivošću u dijeti je mnogo poželjnije kad god je to moguće. Upute za Novo Stvaranje glase: „Neka vaša umjerenost bude svima poznata,” i to se odnosi na lijekove kao i na hranu itd. itd.

Kako je Isus postupio? i koji su pravac slijedili njegovi apostoli idući njegovim stopama? Odgovaramo da ne postoji izvještaj da su Isus ili apostoli ikada izliječili bilo koga od Crkve. Da li se urgira da je Gospodinovo ozdravljenje bolesnika naznačilo božansku volju na tu temu? Mi odgovaramo da nisu izliječeni, nego iscjelitelj naš uzor. Naš Gospodin čudesno je nahranio mnoštvo; bismo li zato trebali očekivati biti čudesno nahranjeni? Ne – naprotiv. Kao što je glava Novog Stvorenja odbio koristiti *božansku moć* za svoju osobnu udobnost, tako bi smo trebali i mi. (Matej 4:2-4; 26:53) Ako je kad je ogladnio poslao svoje učenike da kupe kruh i kad se umorio odmarao na zdencu ili negdje drugdje – i premda su ga gubitak ili žrtva njegove sile „taknuli,” ipak on nikada nije molio za izbavljenje od ovih prirodnih nevolja, nego ih je veselo izdržao kao dio njegove žrtve – tako bi smo trebali i mi.

I više od toga: naš Gospodin nagoviještava da bi to bila grešna zlouporaba moći za njega da je koristio pomoć Duha Svetoga u ublažavanju takvih materijalnih potreba, jer bila mu je na raspolaganju za drugu svrhu. Pozvati božansku moć za svoje olakšanje ili zaštitu od bilo kojeg diijela procesa umiranja bio bi grijeh; *jer* on je sklopio savez žrtve i svaka bi njegova

molba od njenih učinaka bilo „povlačenje unatrag.” „Ali ako se tko odvrati, neće mu se radovati duša moja.” (Hebr. 10:38; Mat. 26:53)

Stvari stoje isto, točno, s Crkvom, jer mi slijedimo našeg Predvodnika. Da molimo za *božansku pomoć* za naša smrtna tijela, koja smo posvetili u smrt, bilo bi odstupanje od našeg saveza kojim smo dali sve naše zemaljske prednosti i prava kao ljudi (prednosti obnove koje je kupila dragocjena krv) u zamjenu za prednost trčanja kao Nova Stvorenja utrke za veliku nagradu „slave, časti i besmrtnosti.” Povratiti natrag ono što smo predali podrazumijeva želju za povlačenjem žrtve, otkazivanjem saveza i odustajanjem od našeg nasljeđa kao Novih Stvorenja. Ovaj pogled na molitvu za zemaljske stvari nekima će biti nov, a nekima će nesumnjivo donijeti šok kada razmisle da su nenamjerno učinili upravo to i da je Bog odgovorio na molitvu. Može li to značiti da su time odbačeni iz utrke za nagradu? Mi mislimo da ne. Vjerujemo da kao što bi zemaljski roditelj bio dugotrpiljiv sa svojim malim neukim dijeteom, tako je Gospodin strpljiv prema svom narodu, opravdavajući njihove nenamjerne pogreške i umjesto toga uzimajući namjeru umjesto pukih riječi. I kao što roditelj može odobriti neprimjeren zahtjev svog mališana, tako mi vjerujemo da je Gospodin često počastio vjeru svog naroda čak i kad je bila neispravno pokazana. Ali slučaj je drugačiji kako rastemo u milosti i znanju; tada bi to bio grijeh i moglo bi značiti odvratanje od božanske naklonosti – odbijanje saveza.

Molitva Vjere Spasit Će Bolesnoga – **Jakov 5:14-16** –

Ovaj odlomak i onaj pronađen u Marku 16:17,18 koriste se kao dokazni tekstovi da pokažu da je božanska namjera da bi se Novo Stvorenje trebalo osloniti na božansku moć za liječenje bolesti. Odlomak u Marku lako se odlaže: nema ga u najstarijem grčkom MSS-u, stoga ga se treba smatrati interpolacijom, napravljenom negdje oko petog stoljeća.

Što se tiče Jakovljeve izjave: Očito je iz šesnaestog retka, da je navedena bolest prepoznata da je bila kazna za grijeh – ne laka bolest, već ozbiljna, zbog čega je bilo vrijedno truda pozvati stariješine *Ekklesije*. Čini se da implikacija jest da je grijeh tako ležao blizu vrata da se je bolesni grešnik smatrao praktički odsječenim od zajedništva s Bogom. I pod takvim okolnostima trebali bismo očekivati da će grijesi *biti priznati i da će se moliti za njihov oprost*; i upravo tako zapis glasi: „I molitva vjere spasit će bolesnoga [od osude u kojoj je bio] i Gospodin će ga podići [u zdravlje – budući je obnova znak oprostjenja grijeha]; *i ako* je počinio grijeh, bit će mu oprošteno. (Vidi redak 15)

Ako Sotona Istjeruje Sotonu Njegovo Kraljevstvo Pada – Matej 12:26 –

Kad su kod prvog došašća Farizeji optužili našega Gospodina da istjeruje đavole sotonском snagom, njegov odgovor je jasno podrazumijevao da je takav postupak sa Sotonine strane moguć, ali da se ne smatra vjerojatnim; i to, ako bi se dogodilo, to bi bilo dokaz da je njegova moć na izmaku; da je on bio teško pritisnut i da je pribjegao ovome kao posljednjem pribježištu, umjesto da izgubi kontrolu nad svojim prevarama. Mi ne zagovaramo nikakvo opće odbacivanje iscjeljenja i čuda da su Sotonска; već pažljivo ispitivanje svake osobe ili sistema koji se nastoji utvrditi čudima. Novo Stvorenje trebalo bi zapamtiti nadahnutu uputu, „provjeravajte duhove jesu li od Boga” – ili od Sotone. Testirajte ih i postupajte s njima u skladu s tim. 1. Ivanova 4:1.

Važno je kod tog ispitivanja prisjetiti se da su se početkom ovog doba koristila čuda za utvrđivanje Crkve, ali da se na takvu stvar ne može računati sada – nakon što je Crkva uspostavljena nakon gotovo devetnaest stoljeća i otprilike je dovršena. I to je dobro imati na umu da je nadahnuti Apostol istaknuo u vezi našeg kraja doba da će se Sotona preobraziti u

anđela svjetlosti (glasnika mira i zdravlja i znanosti, lažno tako nazvane) sa svakom nepravednom prijeverom. Apostol čak podrazumijeva da Bog želi dopustiti tom tijeku događaja da ima mjerljiv uspjeh, tako da vara sve koji žive na zemlji čija imena nisu zapisana u Jaganjčevoj knjizi života. On kaže: „I zbog toga će im Bog poslati *djelotvornu zabludu* da povjeruju laži, da budu osuđeni svi koji nisu povjerovali istini, nego su uživali u nepravdi.” „Sila i znamenja i lažna [obmanujuća] čudesa” treba se očekivati u ovo vrijeme, kao ispiti u ovo vrijeme „žetve” doba. (2. Sol. 2:9-12) Ne zaboravimo i riječi našega Gospodina: „Mnogi će mi reći u onaj dan: 'Gospodine, Gospodine! Nismo li u ime tvoje prorokovali [propovijedali], i u ime tvoje đavle izgonili, i u ime tvoje mnoga čudesna djela [izlječenja] činili?' A tada ću im ja izjaviti: '*Nikada vas nisam poznao*. Idite od mene, vi koji činite nepravdu!’” (Mat. 7:22,23)

Sigurno je vrijeme da svi – oči čijeg razumijevanja su bile otvorene za spoznaju da mi sada živimo na kraju doba, kada bi se trebalo očekivati da sva ta predviđanja dostignu ispunjenje – trebaju biti na oprezu, i moći ih poistovjetiti sa zavodljivim učenjima i čudotvorstvima koja prevladavaju posvuda po cijelom Svijetu Kršćanstva.

Ali kako mi možemo biti sigurni da su sve to sotonine zablude? – da nijedno od njih nije od Boga? Odgovaramo nadahnutim jezikom: „ako ne govore u skladu s ovom riječju, to je zato što u njima nema svjetla.” (Iza. 8:20) Njihova odstupanja od Riječi su različita – neka u jednom smjeru, neka u drugom. Za veliku masu njih može se brzo primijetiti da su neskladni s temeljnim naukom Evandelja, odnosno *otkupninom*. Oni mogu mogu tvrditi da ne poriču otkupninu; oni mogu čak tvrditi da vjeruju u nužnost i djelotvornost velikog prinosa za grijeh završenog na Kalvariji, kao otkupninu za sve i osnovu za sve oproštenje grijeha i pomirenje s Ocem. Međutim, napor da se prevari neće dugo zbunjivati one koji imaju na umu da je grčka riječ prevedena

otkupnina *anti-lutron* i znači „*odgovarajuću cijenu*.” Ovaj kamen kušać božanske istine brzo će pokazati da je evolucija suprotna od istine, jer evolucija negira pad i sve potrebe za otkupom od toga. Odmah osuđuje Kršćansku Znanost kao posve nekršćansku, jer negira grijeh i smrt i svo zlo, tvrdeći da su to mentalne zablude. Osuđuje teoriju da je Bog bio poticatelj, autor, grijeha i opakosti, pokazujući da se je On uvijek protivio grijehu i da ima u tijeku plan za oslobađanje čovjeka iz njegovog ropstva kroz *otkupljenje*, čiji će plod doći uskoro u „vremenima obnove.”

Ali što ćemo reći o onima koji hule na Božje sveto ime podučavajući đavolska učenja – da vječne muke čekaju veliku masu živih pripadnika čovječanstva i već ima vlast nad velikom većinom od 50 000 000 000 za koje Sveto Pismo, naprotiv, izjavljuje da su „u grobovima”, čekajući obećani blagoslov svih zemaljskih obitelji? Ako takvi ljudi učine izliječenje „*u moje ime*,” hoćemo li smatrati da Gospodin sada potvrđuje njihove lažne doktrine? Ne smijemo tako pretpostavljati, sad kad se pojavljuje Milenijska zora i sa svim tim izgovor za tako grubu tamu nestaje. Ne možemo ubrajati takve među one kojima je Apostol napisao: „Ali vi, braćo, *niste u tami* da bi vas taj dan mogao iznenaditi kao lopov.” Nije bitno to što oni s njihovim” divnim djelima” proglašavaju vjeru u Krista kao svog nadolazeće kralja, da je blizu. S takvim doktrinama đavla u ustima i srcu moramo zaključiti da njihova liječenja vjerom i čudesna djela su jednako djela đavla koliko su i slična izlječenja Spiritizmom, Kršćanskom Znanošću, Mormonizmom itd.

Pretpostavimo, međutim, kaže jedan, da pokazuju veliku revnost u slanju misionara poganima? Mi odgovaramo to ne smije promijeniti naše opće viđenje *pokreta* kao cijeline (rado priznajemo, da, iskreno se nadamo, da neki „uhvaćeni”, „zarobljeni”, ovim pokretom su prava djeca Božja, za koje se

nadamo da će ih izbaviti iz ovog okruga mističnog Babilona). Prisjetimo se u mislima procjene našeg Gospodina o gorljivim misionarskim naporima svoga vremena. Rekao je Farizejima („ljudi svetosti” tog vremena i naroda), „Jer vi obilazite morem i kopnom da pridobijete jednog prozelita, a kad je to postao, učinite ga djetetom pakla [Gehene, Druge Smrti] dvaput gorim od sebe.” (Mat. 23:15) Kakva prednost može pripasti poganima od davanja im lažne doktrine Protivnika? Rijetki koji mogu biti dosegnuti imati će više toga za zaboraviti naučeno kad započnu vremena obnove. Istina je danas kao i kod prvog došašća da – „sluge ste onoga komu se pokoravate.” Dakle, Sotona sigurno izvrsno posluje u nominalnim crkvama Kršćanstva, a posebno na njihovim propovjedaonicama. Nije ni čudo što glavni svećenici, književnici i doktori božanstva danas mrze Istinu – mrze svjetlost i bore se protiv nje na svaki mogući način. „Izađite iz nje [Babilona], *narode moj*, da ne budete sudionici grijeha njezinih i da ne primete od njezinih pošasti!” (Otkr. 18:4)

Sotona je upravo dosegao krajnost na koju je ukazao naš Gospodin u gore navedenim riječima. (Matej 12:26) Podizanje vela neznanja – općenito povećanje znanja o svakom predmetu – onemogućava upotrebu starih praznovjerja kao prije. Moraju se uvesti nove zablude, inače ljudi bi dobili Istinu i pobjegli od njega. Jako je zauzet „kao anđeo svjetlosti” – kao propovjednik Evolucije nekima; kao misionar vječnih muka, loših vijesti, poganima; kao Ilija koji najavljuje sebe kao Obnavljača čovječanstva; kao Znanstvenik (?) nagovarajući ljude da negiraju svoje bolove i bolesti i nagrađujući njihovo laganje njihovim liječenjem tjelesnih bolesti dok ih izopačenost istine čini nakon toga nesposobnima razaznati istinu iz laži. Sotona može vjerovati da uspijeva, ali riječ našeg Gospodina za to, kuća će mu uskoro pasti – i ta potreba da se pravi reformatorom i dobrim liječnikom dokaz je da je pad blizu. Hvala Bogu da neće dugo proći dok ne bude temeljito

„svezan”, sputan da ne može „više *zavoditi* narode”!
(Otkrivenje 20: 3)

Ljubi Pravednost – Mrzi Bezakonje

Želimo li razumjeti filozofiju Božjih postupaka s Novim Stvorenjem u ovo sadašnje vrijeme, ne smijemo zaboraviti da mu je namjera da svi koji bi bili usavršeni na tom božanskom nivou postojanja neće biti samo dobronamjerni, u smislu da će oni više voljeti pravo nego pogrešno, nego osim toga, kroz veliko iskustvo, oni će jasno razumjeti i temeljito cijeniti udobnosti i prednosti ispravnoga – pravednosti – i zbunjenost i nedostatak nepravde. Iz tog je razloga ovo Novo Stvorenje podvrgnuto neobičnim ispitivanjima i kušnjama, izraženijima u svakom pogledu od onih koji su došli na anđele, također izraženiji nego što će doći na svijet čovječanstva tijekom njegovog dana suda, Milenijskog doba. Koliko znamo, nijedan posebni test nikad nije dolazio do svetih anđela nakon Sotoninog skretanja u njegovom ambicioznom pokušaju da zgrabi vlast nad Zemljom; ali imamo sve razloge pretpostaviti da su njegov pad u grijeh i posljedica pada čovječanstva postali povod za ispitivanje, ne samo onim anđelima koji nisu održali svoj prvotni položaj i postali demoni, nego da je to bio test i za sve svete anđele. To je sigurno bio test njihove vjere u Jehovinu moć da svjedoči tijeku zla i Božjem naizglednom nedostatku moći da ga obuzda i uništi. Vidjevši ovo, svi su morali biti iskušani s pomisli da bi i oni mogli nekažnjeno počiniti grijeh; i činjenica da su ostali odani Gospodinu dokazuje činjenicu da su njihova srca bila u ispravnom stanju poniznosti i poslušnosti načelima pravednosti. Oni već vide veličanstveno djelovanje božanskog plana kroz Krista i za kratkim će pronaći svoje povjerenje u mudrost, ljubav, pravdu i snagu Jehove više nego opravdane u veličanstvenom dovršenju njegova plana kroz Krista Isusa i proslavljenju Crkvu.

Međutim, ovo ispitivanje svetih anđela nije bilo toliko presudno u nekim aspektima kao ispitivanje koje dolazi do Novoga Stvorenja u Kristu Isusu, u stalnom kontaktu s ljudskom nesavršenosti, iskušenjima vjere i strpljenja i ljubavi i revnosti – čak i do smrti. Slično tome i suđenje svijetu tijekom Milenijskog doba, iako će biti presudno i cjelovito, i apsolutno će pokazati koji su i koji nisu u srcu odani Gospodinu i načelima pravednosti, ipak će se razlikovati od ispitivanja Crkve u ovom današnjem dobu, jer sa njima će sve biti povoljno za potpuno i pravilno cijenjenje pravednosti i poslušnosti. Baš naprotiv, Novo Stvorenje u današnje vrijeme nalazi, kao što je Apostol izjavio da će patiti „Svi koji će živjeti pobožno.” Ta spremnost da trpimo zbog odanosti Gospodinu i principima njegove vladavine i vjera koju ona podrazumijeva su prihvatljivi Bogu kao dokaz posebnog karaktera. Njegovi postupci s Novim Stvorenjima tijekom ovog današnjeg doba su s ciljem usavršavanja ovih karaktera u svetosti – do najvišeg cilja, do te mjere da radosno pate u nepovoljnom položaju zbog Gospodina i zbog Istine; da, nastojeći služiti Istini po cijenu zemaljske udobnosti, počasti, nagrade, pa čak i samog života.

Zato što ne vide jasno ovu filozofiju božanskog plana mnogi su zbunjeni u pogledu Božjeg providonosnog postupanja s malim stadom. Oni ne vide da, kao što su neophodni posebni vatreni i zastrašujući postupci kaljenja finog čeličnog pribora, tako su posebna vatrena ispitivanja i zastrašujuća iskustva neophodna za pripremu onih koje Gospodin želi za kratkim koristiti kao svoje posebne predstavnike i instrumente u velikom djelu ljudske obnove itd. Zlo nikad nije dobro, i Bog nikada nije autor moralnog zla, grijeha, u bilo kojem smislu ili stupnju. Štoviše, njegova mudrost i snaga su takvi da je u stanju preokrenuti njegove učinke na dobro. Na primjer, kao što smo vidjeli, Bog nije naveo sotonu da griješi. Stvorio ga je savršenog, ispravnog, čistog, i to je bio jedan od blagoslova koje

mu je udijelio blagoslov slobodne volje, koja je – bila pokazana protivno božanskom poretku – činila nekada svetog anđela protivnika, Sotonu. Bilo je u moći Svemogućeg da odmah uništi svog protivnika; ali on je predvidio veće lekcije iskustva koje bi mogle doći, ne samo anđelima, već i čovječanstvu, u pogledu dobra i zla, kontaminacijom potonjeg i gorčinom njenog ploda. Isto tako s grijehom među čovječanstvom: Bog ga je u potpunosti mogao iskorijeniti u bilo kojem trenutku, kao što će i učiniti na kraju; ali za neko vrijeme je njegova mudrost predvidjela kako bi ga čovjekov gnjev mogao proslaviti. Božja djeca stoga ne trebaju imati straha što se tiče krajnjeg trijumfa Gospodinovog nad grešnicima i grijeha u svakom smislu riječi. Oni mogu imati povjerenja da ni glavni zavjerenik niti bilo koji od njegovih više ili manje svojevoljnih ili više ili manje zavaranih sljedbenika na zao način neće steći krajnju nadmoć. Već je Božji plan toliko napredovao da može otkriti kraj velike tajne dopuštanja na neko vrijeme procvata grijeha i grešnika i njihovog prosperiteta u protivljenje Gospodinu i njegovim vjernima.

Ne zaboravimo napomenuti da dok sve bolesti i smrti u svijetu mogu, s više ili manje izravnosti, biti sljedive i za njih okriviti velikog Protivnika, po kojem je grijeh ušao u čovjekov um do njegove nečistoće i poništavanja, ipak u slučaju svijeta, kao i s Novim Stvorenjem, Bog utječe zbog čovjekovog poučavanja i obrazovanja na razne elemente prokletstva koji su došli na rasu zbog grijeha. Što se tiče svijeta, u općenitom smislu barem, cijelo uzdišuće stvorenje uči nešto u pogledu prekomjerne grešnosti i nepoželjnosti grijeha; a što se tiče Crkve, Novog Stvorenja, dopuštenju istoj da ima udio u Kristovim patnjama uključuje i podrazumijeva udio u onim patnjama koje su zajedničke ostatku čovječanstva. U slučaju našega Gospodina, posebno smo informirani da je bilo korisno da on, da bi bio Prvosvećenik za

čovječanstvo, treba biti dirnut osjećajima naših slabosti, a to mora biti istina što se tiče svakog člana tijela tog Svećenika, kao i Glave, Gospodina. Sigurno neće biti nesuosjećajnog člana cijelog Kristovog tijela. Svi će biti dirnuti iskustvima, i u potpunosti znati suosjećati sa jednim svijetom kada će doći vrijeme za njihovu obnovu kroz sudove, poslušnošću u ispitivanjima i kušnjama i korekcijama budućeg doba. Naš Gospodin, koji je bio savršen u tijelu, i koji, dakle, tako nije mogao biti dirnut da nije potrošio svoju silu u liječenju bolesnih, iskusio je umjesto vitalnosti osjećaj slabosti i patnje onih kojima je olakšao, kao što je objavljeno, „On je uzeo naše nemoći i izliječio naše bolesti.” (Matej 8:17) Oni koji su pozvani u članstvo u Kristovo tijelo općenito imaju malo sile za dati na čudesan način; već sudjelovanjem u zajedničkim iskustvima svijeta, u vezi sa vlastitim nesavršenim ljudskim organizmima, i oni su taknuti osjećajem slabosti rase, što im omogućuje da suosjećaju potpuno u općoj nevolji.

Iz ovoga će se vidjeti da nemamo nikakvog suglasja sa mišlju koju neki unapređuju da Kristovo tijelo treba biti izuzeto od kušnji i poteškoća svijeta, fizičkih, društvenih i financijskih. Istina, to je bilo slučaj s tipskim Izraelcima. Njihove nagrade za vjernost Gospodinu i njegovom Zakonu bile su po tom pitanju imuniteta od patnje, kušnji itd .; ali sa Novim Stvorenjem stvar je potpuno obrnuta, jer oni nisu Izraelci po tijelu, već prema duhu – oni su od duhovnog sjemena Abrahamova. Antitipovi Izraelskih blagoslova u Novom Stvorenju su duhovni. Sve stvari djeluju na njihovo duhovno dobro. Božji im je blagoslov zagaraniran dok god ostaju u vjeri i poslušnosti Kristu, tako da se ništa zlo ne može približiti njihovom prebivalištu, gdje se čuvaju u tajnosti, zaštićeni od svega što bi im moglo naškoditi. Ipak njihova zahvalnost ovog duhovnog odnosa neprestano se ispituje, kako bi se pokazalo cijene li duhovno iznad tjelesnog, da mogu

obilnije uživati u duhovnom i u konačnici biti usavršeni kao Nova Stvorenja kad će zemaljske žrtve biti u potpunosti dovršene.

Kada, dakle, Nova Stvorenja u Kristu Isusu utvrde da imaju brojne vatrene kušnje, bez obzira na to po kojem pitanju bi im mogle doći, oni će ih prepoznati kao dokaze njihove vjernosti – kao dokaze da ih Bog smatra kao sinove i da se ispituju prema njihovom saveznom odnosu, kako bi mogli biti prilagođeni i pripremljeni za usavršavanje u duhu i slavi koja slijedi. Ako, dakle, Gospodin dopusti da nesreće dođu na takve, neka se na njih ne gleda u istom svjetlu kao kada zadese svijet. Svijet, pod božanskom osudom na smrt, podložen je raznim nesrećama i mutacijama, s kojima Gospodin nema gotovo ništa, kako je objašnjeno od našeg Gospodara kad se osvrnuo na osamnaest na koje je pala kula Siloam i ostale čiju je krv Pilat pomiješao sa žrtvama i za koje je naš Gospodin objavio da se nisu zbog tih stvari mogli smatrati grešnicima iznad ostalih i pod božanskom osudom na prokletstvo. (Luka 13:1-5) Bog dopušta srdžbu ljudi i Sotone unutar određenih granica, u vezi sa svijetom čovječanstva; ali u odnosu na njegovu izabranu Crkvu to je drugačije. Ništa što ih zadesi nije slučajno. „Dragocjena je u očima GOSPODNJIM smrt njegovih svetih.” Ni dlake s njihovih glava ne mogu pasti bez da on to zapazi. (Ps 116:15; Mt 10:30) Kao što je naš Gospodin izvijestio Pilata, kad ga je ovaj upitao: „Ne znaš li da imam vlast” – „Ne bi imao nada mnom nikakvu vlast da ti nije dano odozgor.” (Ivan 19:10,11) I to se jednako odnosi na svakog člana Kristovog tijela, od trenutka kad je začet kao Novo Stvorenje. Da, imamo sve razloge da vjerujemo da se u nekoj mjeri božanska providnost proteže i izvan Novoga Stvorenja na one kojima su životi i interesi usko povezani s njihovim. Ako, dakle, Nova Stvorenja dožive vatrena iskušenja ne smiju ih smatrati neobičnima, kao da im se dogodila neka čudna stvar, nego trebaju znati da su se kušnje dogodile svim

članovima Kristovog tijela, od Glave prema dolje, i dogodit će se svima sve dok posljednji pripadnici klase stopala ne budu bili testirani, uglašeni, prihvaćeni, proslavljeni. Ako im stoga, dođu, u prirodi protivljenja i progonstava u kući, ili od bivših prijatelja ili susjeda ili od ljudi iz nominalne crkve, ili ako dođu u obliku financijske katastrofe i siromaštva ili ako su u prirodi bolesti, boli, fizičke nesreće itd., bez obzira kako, Gospodinov narod treba biti zadovoljan, svjesni Očeve ljubavi i providonosne brige u pogledu svakog njihovog interesa. Da imaju puno povjerenje u ovo dio je provjere vjere. Biti sigurnima u Gospodina da smo djeca i nasljednici i da nam je rečeno o Božjem nadzoru, i istodobno dopustiti da trpe nevolje, teška je provjera vjere u onima od kojih je zahtijevano hodati po vjeri, a ne po gledanju da bi na kraju bili prihvaćeni kao pobjednici. Stoga, primimo s pouzdanjem, ljubavlju i povjerenjem, koje nam god koristi ili nevolje Gospodnja providnost može poslati i profitirajmo od njih, učeći njihove lekcije.

Ovo uviđanje božanske brige u svim životnim interesima, zemaljskim kao i nebeskim, ne bi nas trebao dovesti do ravnodušnosti u odnosu na naše materijalne stvari. Naprotiv, mi trebamo imati na umu da smo mi upravitelji prednosti, prilika i odgovornosti, društvenih, financijskih i u pogledu zdravlja. Stoga nam postaje dužnost učiniti što možemo izliječiti sve društvene povrede koje bi se mogle dogoditi. Mi trebamo biti ljubazni i pažljivi, objašnjavati, i činiti sve što je u našoj moći da spriječimo nerazumijevanje naših motiva i namjera. Moramo mudro tražiti da se izbjegne sve što bi moglo izgledati praznovjerno i fanatično, i tako preporučiti našeg Boga, njegov karakter, njegovu knjigu i njegovu Crkvu drugima. Na taj način trebamo pustiti svoje svjetlo da svijetli. U financijskim pitanjima trebamo biti razboriti i ekonomični i da ne budemo lijeni u poslu, baš kao da nismo imali Boga, baš kao da sve ovisi o našim vlastitim naporima, ipak, u našim srcima i u

našim raspravama o stvarima u domaćinstvu vjere mi trebamo shvaćati i da izrazimo svoje pouzdanje u Gospodina, da zato što smo mi njegovi, svi su naši interesi pod njegovom zaštitničkom brigom. Ako će, usprkos našoj najboljoj mudrosti, razboritosti, itd., rezultirati siromaštvo ili financijski gubitak, mi trebamo smatrati da je naš nebeski Otac vidio da bi takva iskustva bila bolja za nas kao Nova Stvorenja nego što bi bio veći prosperitet. Moramo prepoznati njegov blagoslovljeni nadzor naših poslova, bez obzira na to koje je njegovo vodstvo i naša iskustva. Slično u zdravstvenom pitanju: ako bolest dođe na nas, naše pravilno upravljanje ovim smrtnim tijelima zahtijevalo bi da koristimo odgovarajuću energiju za primjenu lijekova u mjeri naše spoznaje i prosudbe. Ako su napori uspješni, naše priznanje srca treba biti prema Gospodinu, a ne samo prema lijeku. Ako su neuspješni, ne smijemo sumnjati u njegovu moć, već umjesto toga potražiti daljnji blagoslov u vezi s tim što prolazimo kušnju. Doista, za svaku nevolju ili nesreću Nova Stvorenja, istovremeno koristeći marljivost u ispravljanju poteškoće, trebali bi podići srca Gospodinu u pouzdanju i vjeri, želeći znati koju lekciju mogu naučiti iz svojih iskustava i bez obzira jesu li ove lekcije u prirodi kazne zbog nepravde ili u prirodi štapa i palice dizajnirani da vrate ovcu iz nekog smjera koji vodi u pogrešnom pravcu, dalje od Pastirovih koraka. „Štap tvoj i palica tvoja tješe me.” Radost Gospodinovog naroda nije ovisna o miru i udobnosti tako što imaju prosječnu količinu zdravstvenog, financijskog i društvenog prosperiteta, nego se može radovati u miru Božjem u svim okolnostima i uvjetima, i biti u stanju da se od srca raduju i štapu i palici Pastira. S Prorokom iz starog doba mnogi od Novog Stvorenja mogu reći, „Prije nego što sam postradao, zalutao sam.” Mnogi od njih su naučili da su veliki blagoslovi povezani s nevoljama.

Napisano je proročki o Crkvi i o Gospodinovoj brizi nad njom, „on iscjeljuje sve tvoje bolesti.” (Ps. 103:3) Svaki

pokušaj da se to primijeni na Evandeosku Crkvu u pogledu fizičkih uvjeta mora nužno biti hrom i slab. Tko ne zna da od Glave Crkve pa sve do posljednjih članova „stopala” Gospodinu nije bilo po volji izliječiti sve njihove tjelesne bolesti? Tko ne zna da su mnogi mnogi sveci umrli od njihove tjelesne bolesti? Prema medicinskoj znanosti naš dragi Otkupitelj, iako fizički savršen, napadnut je s bolešću koja znanstvenicima nije nepoznata, kad je doživio krvavi znoj u Getsemaniju. Prema istoj znanosti, i u potpunosti u skladu s činjenicama, onaj koji je bio savršen u tijelu umro je brže od dvojice zločinaca razapetih s njim zbog bolesti – pucanja njegovog srca. Tko ne zna da je apostol Pavao nosio sa sobom do svog umirućeg dana „trn u tijelu” i da ga je Gospodin odbio ukloniti, uvjeravajući ga da će mu njegovo strpljivo podnošenje istoga donijeti više nego nadoknađujući blagoslov milosti? Tko ne zna da su mnogi od najplemenitijih Božjih svetaca tijekom cijelog doba patili od bolesti, i da barem kad se radi o njihovim bolestima daleko od toga da su bili izliječeni, i umjesto da postanu savršeni, umrli su? Primjena ovog retka na fizičke bolesti, bilo bi u suprotnosti sa Svetim Pismom, ali njegova primjena kao proročanstvo o duhovnom stanju Novoga Stvorenja je zaista vrlo prikladno. Novo Stvorenje se bori s duhovnim pošastima, bolestima i ovaj redak im daje opravdanje da očekuju da svaka bolest može biti tako izliječena balzomom iz Gileada, tako povezana s iznimno velikim i dragocjenim obećanjima Gospodinove Riječi, tako nadoknađena mirom i radošću koje čovjek niti može dati niti oduzeti, ta bolest srca, nemir, više ne može upadati tamo gdje ljubav, radost i mir Duh Svetoga prebivaju i vladaju.

Marko 16:9-20 Je Sporan

Svi su izučavatelji priznali da su ovi reci interpolacija. Nema ih niti u jednom od ranih Grčkih MSS, i zasigurno nisu

originalni. Nije istina da svi koji vjeruju u Gospodina Isusa mogu piti otrovne stvari, i biti u kontaktu s otrovnim zmijama, zaraznim bolestima, itd., bez loših posljedica; niti su svi posjedovali moć iscjeljivanja bolesti i protjerivanja đavola. Primijetiti će se da je odlomak izostavljen u revidiranoj verziji i svim suvremenim verzijama Svetog Pisma. Dakle, primiti ga ili citirati kao Sveto Pismo, bilo bi dodavanje Riječi Božjoj, i dodavanje općoj zbrci oko važnog predmeta. Pomisao da bi Gospodinov narod mogao biti posebno naklonjen od njega u pogledu tjelesnog zdravlja i drugih utjeha za stvorenje (više od svijeta) je zabluda i zamka, i suprotno svim ispravnim očekivanjima Novoga Stvorenja, kao što je prethodno prikazano. Gospodin i apostoli bili su primjeri Crkvi, i umjesto da su očekivali da ih se oslobodi općih poteškoća koje napadaju uzdišuće stvorenje, njihovo je posvećenje bilo sudjelovati u tim patnjama, da bi ih mogao dotaknuti osjećaj ljudske nemoći. Naš je Gospodin odbacio kao iskušenje Protivnikov prijedlog da se za olakšanje svoje gladi iskoristi božanska moć tijekom četrdesetodnevnog posta u pustinji. (Matej 4:3,4) Kad se umorio, odmarao se kraj izvora u Samariji, dok su njegovi učenici išli kupiti hranu, dok je mogao je zahtijevati i upotrijebiti božansku moć za obnovu njegove snage. (Ivan 4: 6) U tim slučajevima hrana je bila pravi lijek protiv boli gladi i odmor je bio odgovarajući lijek za umor građe i naš je Gospodin koristio ove lijekove.

Nismo obaviješteni da je on imao kroničnih bolesti, ali ne sumnjamo da bi bio slobodan koristiti bilo koje korijenje ili začinsko bilje ili druge lijekove jednako slobodno kao što je koristio hranu i odmor. Živčana bolest uzrokujući krvavi znoj i njegova posljednja bolest pucanja srca došli su na kraju njegove službe. Znao je da je došao njegov čas. Onaj koji je odbio tražiti nebesku moć za anđeosku zaštitu (Mt 26:53), i koji je odbio zahtijevati istu silu da utaži svoju glad i da olakša njegov umor, bez obzira na to imao je slobodu zahtijevati ove

moći u interesu njegovih sljedbenika, kao, na primjer, u hranjenju mnoštva i u utišavanju oluje i u osiguravanju poreza. Matt. 14: 15-21; Marko 4: 36-41; Mat. 17: 24-27

Slično tome, otkrivamo da apostoli nisu koristili nikakve posebne povlastice i blagoslove koji su bili njihovi za olakšanje zemaljskih tegoba i potreba. Istina, nemamo izvještaj o bolesti bilo koga od dvanaestorice osim Pavla, čiju slabost očiju (Djela 9: 8-18; Gal. 4:15; 6:11 – R.V.) Gospodinu nije bilo po volji olakšati, čak i nakon molbe, uvjeravajući Apostola da će ovo, što je postalo glasnikom Sotone udarajući ga, iskušavajući njegovo strpljenje, njegovu poniznost itd., biti više nego nadoknađeno Gospodinovom „milošću dovoljnom.” (2. Kor. 12: 7-9) Vjera i pouzdanje apostola u Gospodina su bili izvor utjehe svima na uskom putu od tog vremena pa do danas, a opet nije, poput nekih od njih, otišao ka Gospodinu sa zahtjevima za zemaljske dobre stvari, novac, kuće, zemlje, hranu, odjeću itd. Imamo njegovu riječ da je ponekad bio u oskudici i da je u takvim slučajevima radio, radeći rukama u uobičajenoj trgovini i izradi šatora. Neki daleko manje sveti od njega, i daleko manje u dodiru s Gospodinom, ne samo da bi prezreli takvo skromno zanimanje, nego, uskraćivanjem zaposlenja bi nastojali raditi ono što oni nazivaju „živjeti po vjeri”, to jest, živjeti bez posla, stvar koju taj isti apostol zamjera vrlo odlučno, govoreći: „Ako tko neće raditi neka ni ne jede.” „Tko je krao, neka više ne krade, nego neka se radije trudi i svojim rukama radi što je dobro, da bi mogao dati onome koji je u potrebi.” (Efež. 4:28; 2. Sol. 3:10) Mnogi koji tako pogrešno misle da je božanska volja da oni žive po vjeri, dok drugi žive od posla i uzdržavaju ih, često su hrabri da mole za novac, hranu, odjeću itd., za što oni neće da rade. Ne želimo nagovijestiti da svi takvi jesu opaki; naše je uvjerenje da je dio Gospodinovog naroda u ovom pogrešnom stavu uma zbog lažnih učenja i nerazumijevanje božanskog ophođenja i karaktera njihovog poziva. Niti mi osporavamo da Gospodin ponekad čuje i usliši molitve takvih,

čak kad te molitve nisu u potpunosti u skladu s božanskom voljom. Vjerujemo da je pravi smjer za Novo Stvorenje – onaj koji je Gospodinu najdraži – taj koji slijedi najizravnije, a posebno upute i prakse našega Gospodina i apostola. To što ih se računa kao Nova Stvorenja podrazumijeva da su prepoznali činjenicu da zemaljski blagoslovi pripadaju prirodno čovjeku u skladu sa svojim Stvoriteljem, pa prema tome, uračunato pripadaju svima opravdanima za život pred Bogom, kroz vjeru u Krista; i da su ta ljudska prava ponudili, posvetili, predali, položili na žrtvenik, u zamjenu za nebeske, duhovne, uzvišenije blagoslove i prednosti Novog Stvorenja, na što su vjerni pozvani tijekom ovog Evandeoskog doba. I ako su ta zemaljska prava tako predana Gospodinu, razmijenjena za duhovne prednosti, nade itd., kojim postupkom razmišljanja bi mogla Nova Stvorenja tražiti, da ne kažemo „potraživati” te zemaljske blagoslove, već posvećene ili položene? Druga je stvar potpuno tražiti od Gospodina takve zemaljske blagoslove koje njegova mudrost vidi najboljima za nas, i još jedna stvar, također, tražiti blagoslov za druge, uključujući naše drage po tijelu, a ne po Duhu. Ipak, u svim našim zahtjevima ljubav i Gospodnju mudrost treba prepoznati kao superiornu u odnosu na naše, i potpuno podvrgavanje naših volja njegovoj u svakom pitanju treba ne samo ostvariti, već mu i izraziti u takvim molbama. Novo Stvorenje, ispravno upućeno u Riječ Božju, i uvažavajući njezin duh, mora vrednovati svoje duhovne interese daleko iznad bilo koje zemaljske dobrobiti, i sigurno bi trebali željeti takva, i samo takva iskustva u tijelu koja bi bila najisplativija za razvoj nove prirode i pripreme za Kraljevstvo. Novi Zavjet više se bavi iskustvima Apostola izabranog od Gospodina da zauzme mjesto Jude nego sa svim ostalima sastavljenima zajedno i započinje s vremenom njegova prihvaćanja Krista na putu za Damask. Gledajući kroz njegova različita iskustva koja primjećujemo u vršenju dara čuda, tada s Crkvom, koristio ga je u mnogim

slučajevima na one koji dolaze u Istinu. Međutim, barem koliko izvještaj pokazuje, niti jednom tu iscjeliteljski silu nije koristio za svoje vlastito olakšanje, niti za olakšanje bilo koga od onih koji su postavljeni pred nas kao sveci, posve posvećeni. Niti je to bilo zbog toga što su tadašnji sveci bili slobodni od bolesti: naprotiv, znamo da je Timotej imao ono što bismo mi sada nazvali kronična dispepsija ili probavne smetnje i Epafrodit nije bio spriječen da bude bolestan, da, „blizu smrti,” ne zbog grijeha, već, kako apostol objašnjava, „jer je za Kristovo djelo bio blizu smrti” riskirajući svoj život. (Fil 2: 25-30) Ne znamo koju je posebnu hranu ili lijekove Gospodin rado blagoslovio u potonjem slučaju; međutim u odnosu na prvo spomenutog Apostol niti se molio niti je slao maramicu ili salvetu da se izliječi bolest, nego je Timoteju napisao, rekavši: „Upotrijebi malo vino zbog želuca i tvojih čestih bolesti.” (1. Tim. 5:23) Vino je bilo preporučeno, ne kao napitak niti kao opojno piće, već čisto kao lijek. Poanta koju treba posebno primijetiti je ta božanska snaga, barem koliko smo mi informirani, niti je bila prizivana, niti je bila korištena u korist bilo kojeg od ove dvojice posvećene braće. Oni su podnijeli svoje bolesti i nevolje i dobili blagoslov od njih, koristeći u međuvremenu najprikladniju hranu i lijekove o kojima su imali spoznaju. I ovo smatramo pravilnom ilustracijom pravca postupanja za kojim bi trebali težiti svi posvećeni, sva Nova Stvorenja; oni ne bi trebali tražiti fizičko ozdravljenje, luksuz života itd. Iznad svega, uzor Gospodinove molitve opravdava takve da traže ono što bi sam Gospodin mogao smatrati da je najbolje za njih u vidu svakodnevne hrane; pa čak i dok se mole za svakodnevnu hranu, oni trebaju upotrijebiti rad svojih ruku, i očekivati da će Gospodinov blagoslov biti na istome prema njegovoj mudrosti i prema onome što bi bilo za njihovu najveći korist u razvoju karaktera kroz iskustva, itd. Ako on smatra prikladnim zadovoljiti im samo najosnovnije potrebe za hranom i odjećom, to će im biti test

ljubavi i strpljenja i vjere u njega. Ako ih opskrbi s obiljem, to će im biti test iste vjere i ljubavi i predanosti, u suprotnom pravcu – da pokažu koliki udio tih dobrih darova su voljni žrtvovati u interesu njegove stvari, u službi njegovoj braći. Isto tako ako božanska mudrost smatra najboljim da daje krepko zdravlje i snagu, test vjernosti bit će takav da se vidi hoće li ili ne ljubav i odanost žrtvovati i temeljito koristiti ovu snagu u korist Gospodinove stvari, ili hoće li ili neće biti apsorbirano u sebičnim težnjama; ili, s druge strane, ako Gospodin u svojoj providnosti odobri samo ograničenu količinu vitalnosti i snage, test vjere i predanosti će biti sa suprotnog stajališta, kako bi se dokazala ljubav i poslušnost, pokornost i strpljenje i revnost s kojom će se tražiti i ustrajno koristiti male prilike.

Nominalna Crkva Kao Protivnik Novog Stvorenja

Jer im je prvo znanje o Gospodinu došlo dok su bili u nominalnoj crkvi ili preko nekih njezinih predstavnika ili zastupstava, mnogi su skloni smatrati sektaške siseme kao svoje duhovne majke i osjećati ljubav i obavezu prema njima u skladu s tim. Takvima je teško razumjeti da su ti zemaljski sistemi – Babilon – stvarno protivnici Novog Stvorenja. Njihova poteškoća nastaje zbog previše zatvorenog i suženog pogleda na tu temu. Trebaju malo više otvoriti njihove oči, i da to shvate s božanskog stajališta da je velika razlika između nominalne crkve i prave, između kukolja i pšenice. Kukolj ne može začeti pšenicu, niti nominalno Kršćanstvo može dati prave Kršćane. Njihove su tendencije u obrnutom smjeru. Sveto Pismo izjavljuje da je sila Božja koja djeluje u nama, „po njegovoj dobrohotnosti htjeti i djelovati.” Snaga novog života se naknadno razvija pod providonosnom brigom. Začeće duha svjetovnosti neće proizvesti ovaj rezultat. Nominalna crkva, za razliku od prave, je klasa ljudi koji su vidjeli i čuli određene značajke božanske Istine, koji su bili više ili manje

prosvijetljeni u odnosu na dobro i zlo, više ili manje, dakle, dovedeni u uvjerenje u odnosu na ono što je ispravno ili pogrešno, ali koji su prema tim informacijama bezbrižni, nemarni prema božanskoj volji, i skloni koristiti božanska milosrđa onoliko koliko im odgovara, posebno što se njih tiče služiti će u svoju osobnu ili društvenu korist u sadašnje vrijeme, i ne više. Prava Crkva, naprotiv, kao što smo već vidjeli, sastoji se od onih koji su ne samo čuli Istinu, već su posvetili svoje sve onom koji ih je volio i kupio – onih koji nastojali spoznati Gospodina i pokoravati mu se do mjere njihove sposobnosti i koji, slijedeći tako, ne računaju svoje živote njima dragima. Nominalna crkva nije svjetlost svijeta, već samo klasa ljudi koji više vole svjetlost nego tamu, i koji vole da malo svjetlosti svijetli od pravih Kršćana pomiješano sa svjetlima poganskog svijeta i raznih znanosti. Članovi prave Crkve su goruće i sjajno svjetlo gdje god da se nalaze.

Što je veća razlika između ove dvije klase, to je bolje općenito za pravu Crkvu; doista, svjetiljke vjernih svjetlonoša obično su sjajile jače proporcionalno nominalnom sistemu uronjenom u groznu tamu i praznovjerje, i u onoj mjeri u kojoj je prava Crkva bila progonjena od nominalnog sistema – od kojega su, uistinu, svi progoni došli.

Kad jednom prepoznamo činjenicu da je Bog na začelju, usmjeravajući zbivanja Novog Stvorenja u svakoj pojedinosti, ne samo u njihovom pozivu, već i u poteškoćama, iskušenjima i progonstvima potrebnima za njihovo poliranje i pripremu za Kraljevstvo, to umanjuje naše uvažavanje dijela kojeg su u ovom božanskom planu igrale ljudske institucije, koje Gospodin nikada nije organizirao niti ovlastio da budu organizirane, nego koje su, u skladu s Gospodinovom sugestijom, znamo putene, tjelesne, protivne duhu. Mi u ovome ne tvrdimo da prava Crkva do neke mjere nije bila u uskoj povezanosti s nominalnim sistemima; nego

mi tvrdimo da iako su bili u njima oni su bili *odvojeni* od njih, u smislu da su oduvijek bili drugačijeg duha. Začeće ove duhovne djece Božje, kroz Riječ njegove milosti i njihovo biće donekle njegovano i hranjeno i odgajano ovim ljudskim sektaškim sistemima kukolja, dobro ilustriraju određeni insekti, čiji se mladi ubrizgavaju u leđa njihovih neprijatelja, i tamo se griju, hrane i razvijaju, do trenutka njihovog potpunog rođenja i izbavljenja, što obično znači smrt insekta koji ih je privremeno nosio okolo. Stoga sada, Nova Stvorenja, začeta od Gospodina, više ili manje su usko povezani s institucijama Babilona i bili su više ili manje odgajani nasuprot volji Babilona, ali pod božanskim nadzorom i pripremom, sada su dostigli točku izbavljenja i onaj koji je začeo Novo Stvorenje ih poziva: „Izađite iz nje, narode moj, da ne budete sudionici grijeha njezinih i da ne primete od njezinih pošasti!” (Otk. 18:4)

Neprestano postoji iskušenje Novom Stvorenju od strane nominalnog crkvenog sistema – ne samo kroz lažne doktrine, nego i u formalističkoj pobožnosti i licemjerju, u kojima se s usnama približavaju Gospodinu, dok je srce daleko od njega – dok su misli, osjećaji, riječi i djela u potpunosti u neskladu s duhom istine i posvećenjem u koje ona vodi. Iskušenja za Novo Stvorenje iz svijeta bila bi relativno nemoćna da nominalna crkva ne kombinira svjetski duh, ciljeve i ambicije s Kristovim imenom i poniznom službom njemu. Lagodnost, čast od ljudi, prihod, sloboda od žrtve i sigurnost postizanja najboljih stvari koje ovaj svijet može dati, jesu mamci i privlačnosti, zamke i stupice, koje Babilon pruža prema Novom Stvorenju i to kontinuirano. Niti jedna od Protivnikovih zamki nije toliko primamljiva, tako varljiva, tako moćna, kao ova.

Bojna Oprema Božja – Efežanima 6:1-13 –

„Obucite svu bojnu opremu Božju da biste se mogli suprotstaviti lukavstvima đavolskim!...u zli dan.”

Ovdje nas apostol opet upozorava u vezi našeg vremena, na kraju doba, da će to biti posebno „zli dan” u kojem bi se Sotonine moći posebno provodile – „da bude li moguće, zavedu i same izabrane.” Govori nam o bojnoj opremi koja će biti dokaz protiv svih Sotoninih zabluda. To nije oprema za tijelo, nego za um – za Novo Stvorenje. Bog je njezin stvoritelj, kroz ljudske instrumente. To je njegova priprema, njegova Riječ, njegova poruka, njegova Istina. Nijedna druga bojna oprema nam neće koristiti u ovom „zlom danu,” i zbog te krajnosti bit će potrebna *sva* oprema – kako god da su ostali, u prijašnjim vremenima, prolazili samo s njenim dijelovima.

Pojas oko bokova predstavlja posvećenje za službu; i Apostol nalaže da se pobrinemo da nismo posvećeni za službu zablude, nego za službu Istine. Neka svatko pregleda svoj pojas, pazi da li ima pravilan, opaše se njime, postane sluga Istine ili, barem da ima duh služenja.

Naprtnik pravednosti (ili opravdanje) dolazi na red sljedeći, jer Gospodin nikoga ne može priznati kao vojnika križa koji ne prepoznaje i ne priznaje njegov standard pravde ili koji odbijaju njegovu milostivu pripremu opravdanja (vjerom i posvećenjem) dragocjenom krvlju njegovog sina.

Sandale mira ne smiju se zaboraviti; vojnik križa koji započinje pohod bez mira Božjeg da mu pomogne na grubim mjestima, postići će manje i s većim poteškoćama od onoga koji teži za mirom sa svim ljudima – da biste mirno živjeli sa svima koliko je to moguće, bez kompromitiranja Istine. Koji ostanu neobuveni, idu u probleme i sigurno će pronaći malo što drugo.

Štit vjere je neophodan za zaštitu od vatrenih strijela Protivnika – skepticizam, viša kritika, evolucija i demonologija. „Bez vjere je nemoguće ugoditi Bogu.” „A ovo je pobjeda koja pobjeđuje svijet: vjera naša.” (Hebr. 11:6; 1. Ivan. 5:4)

Kaciga spasenja predstavlja intelektualno, ili filozofsko, uvažavanje ili razumijevanje božanskog plana. Očito je u prošlosti bio manje potreban nego sada: ali sada, u „žetvi,” kad Protivnik bijesno napada Istinu i okreće sve znanstveno i odgojno u oružje za uništavanje – sada je kaciga prijeko potrebna. I sada, i jedino sada, pružena je u takvoj veličini i obliku da je i najskromniji vojnik križa može staviti. Gospodin je zadržao Napadača unutar granice gdje bi štit vjere služio kao zaštita; ali sada je pružena sva bojna oprema, i to ne prerano za potrebe njegovih vjernih.

Mač Duha – Riječ Božja – jedino napadačko oružje bojne opreme Gospodinove malene čete. Kapetan je pobjedio u svojoj „dobroj borbi” protiv Protivnika, rekavši: „Pisano je”; i ovo je bojni poklič njegovih sljedbenika. Drugi mimo pravih vojnika fizički su se borili za Gospodina oružjem i s ljudskim filozofijama i svjetovnom mudrošću i organizacijom te uredbama vijeća i sinoda i prezbiterija, ali mi moramo ovisiti u borbi ovog „zlog dana” o Riječi Božjoj – „Pisano je!” Mi ne smijemo upotrebljavajte strijele poput Sotoninih – ljutnju, zlobu, mržnju, svađu. I „Mač Duha” može se posjedovati samo pažljivim proučavanjem i vođenjem Duha nakon posvećenja – nakon uvrštavanja u ovu vojsku.